

Tel Abyad düşerken, kaybedilen roller ve dengeler!

Türk egemen sınıfları, Ortadoğu politikasında Kürt kartını elinde tutmak, onu bir aparat olarak kullanma hesabını uzun zamandır yapmaktadır. Büyük ve ezen ulus konumuyla Kürt hamiliğini Kürt ulusal haklarını kısmen tanıyarak gerçekleştirme üzerine projeler oluşturmuştur. (...)

Oyalamaya ve zaman kazanmaya dönüşen ve temel ulusal haklara dair bir arpa boyu yol kat etmeyen TC, Suriye ve Irak'ta sürekli Kürtler lehine yaşanan gelişmelerle umduğu avantajlı koşulların oluşmaması ile yüz yüze kalmıştır.

Sayfa 08

İpleri salınan köpekler!

Türkiye kamuoyu seçimler ve olası koalisyonların kurulması üzerinden tartışırken, arka planda her zaman baki olan "devlet aklı" çalışmaya devam etmektedir.

Bir bütün olarak hakim sınıfların çıkarlarını gözetmek olarak formüle edeceğimiz bu

tutum kendini örneğin, seçimler sonrasında olası koalisyon görüşmelerinde, "devletin ali çıkarları"ni gözetmek ya da Kürt illerinde provokasyonlara devam etmek veya Suriye politikasında eli kanlı çetelere gözü kapalı destek vermek olarak göstermektedir.

Sayfa 09

özgür gelecek

Haftalık Pêşeroja Azad

Sayı: 44

www.ozgurgelecek.net

Fiyat: 1 TL

25 Haziran-1 Temmuz 2015

Özgür Gelecek'ten

O gülüşün hesabı soruldu!

Bir önceki sayımızda "O gülüşün hesabı sorulacak" demiştik ve çok geçmeden hesap soruldu; Tel Abyad özgürleşti! DAİŞ çetelerinin Tel Abyad'daki zulmünden kaçarken TC'nin zulmüne yakalanan Suriyeli halk, YPG/YPJ güçlerinin kenti özgürleştirmesinin ardından topraklarına dönüyor. TC ise panikte! YPG için yaptıkları "Etnik temizlik yapıyorlar" karalamaları bir bir boşa düşerken sınırların diğer tarafının PYD'ye geçmesi TC'nin panik olmasında büyük bir etken.

Diğer yandan ise 7 Haziran Genel Seçimleri'nin ardından koalisyon tartışmaları sürüyor. MHP-AKP koalisyonu ise son süreçte gündeme gelirken bu koalisyonun T. Kürdistan'ında sıcak savaş yeniden getireceği üzerine tartışmalar gerçekleşiyor.

Gazetemizde hem bu tartışmalara hem de 20-21 Haziran'da gerçekleştirilen Partizan'ın merkezi seçim değerlendirme toplantısına yer verdik.

Katiller koalisyonuna direniş manifestosu;

Duyuyor musunuz, Tel Abyad'tan zafer haykırışları yükseliyor! Bu haykırış, DAİŞ'in zulmünden, katliamlarından geçirilen bir halkın! Kazanılan zafer, DAİŞ ve işbirlikçisi TC'ye bir kez daha ezilenlerin haklı savaşının zaferle sonuçlanacağını ve zulmedenlerin yenilmeye mahkum olacaklarını bir kez daha gösterdi.

Yaşadığımız topraklar cephesinde ise AKP ve yeni oluşturulacak "katiller koalisyonu" ile Kürt ulusuna yönelik baskı ve katliam politikalarının bir izdüşümünü sınırların ötesinde de sürdürmeye DAİŞ işbirliği ile çalışan TC'nin hayallerinin suya düştü. Çok uluslu bir yapıya sahip olan Tel Abyad bölgesinde YPG'nin etnik soykırım yaptığı şeklindeki karalamalara cevap ise yine Suriye halkından geliyor. Tel Abyad'ta yaşayan Suriyeliler topraklarına geri dönüyorlar. Ve dönerken de denize düşüp yılanla sarılan yani DAİŞ'in işbirlikçisi TC'ye geçmek zorunda kalan Suriyeli halka da çağrı yapıyorlar; "Burada sorun yok, gelin!" diyorlar.

Gündem

Tel Abyad (Girê Spî); AKP'nin Kürt Düşmanlığında Bir Yenilgi Daha

Sayfa 03

Emekçinin Gündemi

İşçi Sınıfı Açısından Koalisyon Ne Anlam İfade Ediyor?

Sayfa 05

Pusulâ

Örgüt; ilkeleri, hukuku ve kolektif işleyişiyle vardır

Sayfa 11

Tel Abyad özgürleşti!

Sınırları aştık, barajları yıktık, zaferi kazanacağız!

Hem politik hem de pratik anlamda oldukça yoğun bir süreci geride bıraktık. 7 Haziran 2015 Genel Seçimleri hem başta AKP olmak üzere tüm sistem partileri hem de ezilenler açısından önemli verileri açığa çıkaran bir süreç oldu.

Bu seçimlerde HDP'yi destekleye-

rek, "Oylar HDP'ye" şiarıyla sürecin bir parçası olarak bizler de seçimlerin ardından hem genel politik atmosferi hem de bu süreci örerken önümüze koyduğumuz hedefleri gerçekleştirmeye dair attığımız adımları değerlendirmeliyiz. Bu değerlendirmeyi yapmak, önümüzdeki dönemin

omuzlarımıza yüklediği devrimci görev ve sorumlulukları açığa çıkarmak ve gerçekleştirmek için elzemdir.

Bu sorumlulukla 20-21 Haziran tarihlerinde İstanbul'da bir toplantı düzenleyerek hem seçim sonuçlarını hem de çalışmalarımızı değerlendirdik.

Sayfa 12-13

“Susma haykır translar vardır!”

İstanbul: İstanbul LGBTİ Dayanışma Derneği öncülüğünde düzenlenen 6. Trans Onur Haftası, Taksim'de binlerce kişinin katıldığı yürüyüşle son buldu.

Sık sık, “**Trans cinayetleri politiktir**”, “Susma haykır translar vardır”, “**Aşk aşk hürriyet uzak olsun devlet**”, “Devletin başına dönme gelecek” sloganları atıldı. Yürüyüş boyunca enstrümanlar eşliğinde söylenen şarkılar ve atılan sloganlar coşkuyu artırdı. Metrelerce uzunlukta gökkuşağı bayrağının açıldığı yürüyüşte Kürtçe ve Türkçe dövizler de taşındı.

Yürüyüş boyunca İç Güvenlik Paketi'ne yönelik tepki öne çıktı. İç Güvenlik Paketi'nin sadece ölüm getirdiğini söyleyen translar, öldüren değil yaşam hakkını güvence altına alan yasaların üretilmesini istediklerini söyledi.

Eylemde ilk açıklamayı HDP İstanbul Milletvekili **Erdal Ataş** yaptı. Ataş, dünyada cinsiyete yönelik sömürünün sürdüğünü belirterek “**Kadınlar ve LGBTİ'ler iktidar tarafından düşman ilan ediliyor. İktidarın özellikle yandaşı olan medyanın genel seçimlerde LGBTİ'leri kullanarak seçim kampanyamıza yönelik saldırılar oldu**” dedi.

Gerçekleşen yürüyüş sonrası Tünel'de toplanan kitle adına **Ebru Kırancı** tarafından bir açıklama yapıldı. Nefret saldırılarında ve cinayetlerinde eksik ve yanlı yürütülen soruş-

turmalarla, transların herkes için geçerli olan haklardan mahrum bırakıldığını belirten Kırancı: “**Yeni anayasa yapım sürecinde eşitliği düzenleyen 10. maddeye cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ibarelerinin eklenmemesi, ağır tahrik indirimlerinin kaldırılmaması devletin ve AKP hükümetinin trans katliamlara açık çağrısıdır. Bu yüzden bu yılki temamız bize bir yasa lazım**” dedi.

Eşcinsel vekil adayı **Barış Sulu** üzerinden LGBTİ'leri hedef gösteren R.T. Erdoğan'ın, aynı gün saldırıya uğrayan iki arkadaşlarının sorumlusu olduğunu vurgulayan Kırancı; “**İktidarı boyunca katledilen tüm transların birinci dereceden sorumlusudur İç güvenlik yasası olarak bilinen, kendinden olmayan herkesi cezalandıran yasa en çok transları vuracaktır. Transların varlığı bu paket aracılığıyla tamamen yok sayılacaktır. Hukuksuzluğu ve katliamı yalnızca translar yaşamıyor. Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren IŞİD zulmü, artan kadın cinayetleri, savaşta kurban giden gençler, tecavüz dahi her türden eziyeti yaşayan kadınlar ve çocuklar aynı kıyımın farklı yüzleridir.**” dedi.

Nefret cinayetlerini ve trans cinayetlerini mutlaka durduracaklarını ifade eden Kırancı; “**Nefrete inat yaşamın hayat!**” diyerek konuşmasını sonlandırdı.

“İzolasyon ve tecrit uygulamalarına son”

H. Merkezi: ATİK ve Yeni Kadın'a yönelik operasyonlarda tutuklanan devrimcilere yönelik bir açıklama yayınlayan **UPOTUDAK** “**Tutsakların kaldığı hapisanelerin önlerini miting alanlarına çevirelim, onlarla yazışalım, mektuplaşalım, imza kampanyalarını en geniş kesime ulaştırarak yürütelim**” çağrısı yaptı.

“**Bir yandan bu görevi yerine getirmek, öte yandan tutsaklarla daya-**

nışmayı yükseltmek için sürekli hareket halinde olalım” diyen UPOTUDAK, “**Onları asla yalnız bırakamayacağız**” diyerek tutsaklarla yazışmalar yapılabilmesi için adreslerini de yayınladı.

Müslüm Elma: JVA Kempten, Reinhartser Straße 11, 87437 Kemp-ten (Allgäu);

Seyit Ali Uğur: JVA Augsburg, Karmelitengasse 12, 86152 Augsburg;

İzmir 3. Onur Yürüyüşü çok renkliydi

İzmir: Gökkuşağı Dayanışma Ağı'nın düzenlediği 3. İzmir Onur Yürüyüşü çok renkli görüntülere sahne oldu. Alsancak Leman Kültür önünde başlayan yürüyüş, cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ayrımcılığına karşı birlikte mücadeleye çağrı niteliğini taşıyordu.

Onur Yürüyüşü'ne **Yeni Demokrat Kadın, Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik** de kendi dövizleriyle katıldı. Binlerce kişinin katıldığı yürüyüş çok renkli ve çok coşkuluydu. Rengarenk, capcanlı, coşkulu, eğlenceli olan yürüyüşte BandoSol Müzik Grubu da yer alarak müzikle beraber kitlenin coşkusu daha da arttı.

Kıbrıs Şehitleri Cad-

desi boyunca yüründükten sonra Gündoğdu Meydanı'na çıkıldı. Buradan da Kordon boyu yürünüp Alsancak İskelesi önüne ulaşıldı. İskele önünde yürüyüş sonlandırılırken burada kurulmuş olan sahneden kitleye kısa bir konser verildi. Burada da müzikle beraber eğlenilirken ayrıca alanda halaylar da çekildi.

“Özgür üniversitede özgür konser!”

H. Merkezi: Boğaziçi Üniversitesi Öğrenci Temsilciliği Kurulu'ndan Boston Eşcinsel Erkek Korosu'nun İstanbul konserine tepki gösteren Medeniyet Üniversitesi rektörü M. İhsan Karaman'a “**Özgür üniversitede, özgür konser!**” şeklinde cevap geldi.

Boston Eşcinsel Erkek Korosu ABD'nin tanınan eşcinsel korolarından ve 27 Haziran günü 13. Onur Yürüyüşü'nden önce bir konser vermeyi düşünüyordu.

Koro'nun Zorlu Performans Sanatları Merkezi'nde vermek istediği konser Vahdet gazetesinin “Sapıklık Kol Geziyor” başlıklı haberi ile, Kaos GL ve Zorlu Holding'i hedef göstermesi, Holding'e karşı boykot çağrıları sonucu bilet satışları durdurularak engellendi.

Konserin iptalinin ardından Boğaziçi Üniversitesi LGBTİ Çalışmaları Kulübü'nün çabalarıyla, konserin 27 Haziran'da Boğaziçi Üniversitesi Güney Kampüs'te gerçekleşeceği

duyuruldu.

Koro'nun İstanbul konseri, 27 Haziran Cumartesi günü saat 18.30'da herkesin katılımına açık ve ücretsiz olarak yapılacak. 1,500 kişilik oturma alanının oluşturulacağı konserde yer bulamayanlar için bir ses sistemi kurulacak. Boston Gay Men's Chorus, 1982'de 175 kişi ile kurulmuş olan koro yalnızca eşcinsel erkeklerden oluşan koro, ilk kez Müslüman bir ülkede konser verecek.

Musa Demir: JVA Landshut, Berggrub 55, 84036 Landshut;

Erhan Aktürk: JVA Nürnberg, Mannertstraße 6, 90429 Nürnberg;

Sinan Aydın: JVA Kaisheim, Abteistraße 10, 86687 Kaisheim;

Banu Büyükavcı: JVA München, Frauenanstalt, Schwarzenbergs-straße 14, 81549 München;

Haydar Bern: JVA München, Männeranstalt, Stadelheimer Str. 12, 81549 München;

Mehmet Yeşilçalı: Planché Inferieure 12, 1700 Fribourg /Schweiz;

Sami Solmaz: Maison d'arret de chalon, Monsieur Solmaz Sami, 1 ruelle Saint-Jacques, 51000 Reims/France.

Tel Abyad (Girê Spî);

AKP'nin Kürt Düşmanlığında Bir Yenilgi Daha

Mart 2011'de Suriye'de başlayan savaş, kısa sürede dünyanın dört bir yanından bölgeye akın eden cihatçı çetelerle bütün Ortadoğu'yu etkileyecek bir boyut aldı.

Suriye'de Esad rejimiyle daha düne kadar yüksek düzeyde stratejik işbirliği anlaşmaları imzalayan ve kardeş sıfatıyla anılan rejim, bir anda düşman oluverdi. ABD ve batılı emperyalist güçlerin, İran'a giden yolda, ilk hedef olarak ilan ettikleri Suriye'de rejim değişikliği bir an önce yapılmalıydı. Bunun için "Alevi" Esad'a karşı cihatçı örgütlerle doğrudan temas kuruldu, söz konusu örgütlere her türlü destek sunuldu, dahası bir araya gelebilmeleri adına boğaza nazır, dört yıldızlı otellerde istişare üstüne istişare yapıldı. Kuşkusuz bu hikâyesinin en atak ve hevesli "kahramanı" Türk hâkim sınıfları olmuştur.

TC devleti, Suriye'de savaşın başladığı günden bu yana yaşama geçirdiği politika ile sınırları dışında yaşanan savaşı doğrudan bir iç politika meselesi haline getirmeyi başarmıştır. TC devleti açısından en kritik konu Esad'ın devrilmesinin yanında hatta ondan da önce, çatışmalarla birlikte tarih sahnesine yeniden çıkan **Rojava Kürtleri** olmuştur.

Kürt halkının Suriye Kürdistanı'nda kendi kendini yönetmek adına harekete geçmesi ve örgütlülüklerini inşa etmesi, TC'nin uykusunu kaçıran gelişmelerin başlangıcı olmuştur. Kürt halkının bu adımı/kazanımıyla Suriye'deki gelişmeler, TC/AKP açısından giderek daha fazla önem kazanan gelişmeler serisinin, 7 Haziran seçimlerinde faturasını ağır bir şekilde ödediği bir bumeranga dönüşüne tanık olmuştur.

AKP, Suriye'de Kürt halkının kazanımlarını düşmanca karşılamakla kalmamış, Esad'ı devirmek adına piyasaya sürülen cihatçı örgütleri bu yaklaşım temelinde örgütlemiştir. Bunun sonucunda cihatçı çeteler, Kürt halkının kazanımlarına yönelmiştir. Kobanê'nin DAİŞ tarafından kuşatılarak düşürülmeye çalışılmasıyla daha da ayyuka çıkan DAİŞ-AKP ittifakı içerde 6-8 Ekim serhildaniyla karşılık bulmuştur. Nerede olursa olsun, Kürt halkının kazanımlarına saldırma refleksini sürdüren TC/ AKP'nin bu tavrı giderek T. Kürdistanı'ndan silinmesine neden oldu.

TC, çatışmaların başladığı günden bu yana gerici cihatçı örgütlerle kurduğu söz konusu samimi ilişkileri açığa çıkan sayısız kanıt karşın beklediği gibi hep inkâr etmiştir. Ne ki

her gün yeni bilgi ve belge açığa çıkmakta, AKP'nin ikiyüzlülüğü daha fazla deşifre olmaktadır.

Tel Abyad'da yenilen DAİŞ'le birlikte AKP'dir

Sözgelimi, Adana'da durdurulan ve MİT'e ait olduğu ortaya çıkan MİT TIR'larına ilişkin Erdoğan'ın ilk açıklaması, TIR'ların içinde sağlık ve gıda yardımlarının olduğu ve "**bayır-bucak Türkmenlerine**" gönderildiği olmuştur. Ne varki Türkmenler, bahsi edilen yardımlardan haberleri olmadığını duyurmuş, devamında Cumhuriyet gazetesinin yayımladığı görüntülerle söz konusu TIR'ların sağlık malzemesi değil silah taşıdığı belgelerle ortaya çıkmıştır. MİT TIR'ları olayı AKP hükümetinin Suriye'ye yönelik politikasını özetlemesi bakımından son derece önemlidir.

AKP, MİT TIR'larını durduran savcılarını önce görevden uzaklaştırmış devamında tutuklamıştır. Tutuklanan savcı Özcan Şişman'ın mahkemede; "**O tarihlerde ve öncesinde gerek benim yaptığım, gerekse başsavcivekilliğimiz tarafından yapılan birçok soruşturmada tesadüfen bir kısım devlet görevlilerinin devlet görevi, istihbarat ve terör ayırımı yapamadıklarını, IŞİD'e ve benzeri Suriye bölgesinde faaliyet gösteren başka unsurlarla hukuka aykırı temaslarının bulunduğunu birçok dosyada tespit ettik**" (*Cumhuriyet Gazetesi 19 Haziran*) sözleriyle yaptığı savunma, Reyhanlı, Cilvegözü ve Niğde' de yaşana saldırıların MİT'le ilişkisini de ortaya koymaktadır.

7 Haziran seçimleri söz konusu gerçeğin başta Kürt halkı olmak üzere geniş kesimler tarafından görüldüğünü ve iflas ettiğini göstermiştir.

7 Haziran'dan sonra en büyük darbeyi AKP, yine Rojava'dan almıştır. TKP/ML TİKKO, MLKP ve BÖG

gibi Türkiyeli devrimci güçlerin bileşeni olduğu "**Enternasyonalist Özgürlük Taburu**"nun da içinde olduğu YPG ve Burkan El Fırat güçleri 15-16 Haziran günü düzenledikleri bir operasyonla Tel Abyad'ı (Girê Sipî) bir yıldır elinde tutan DAİŞ'in elinden alarak özgürleştirmiştir. Çatışmalar sırasında DAİŞ çeteleri ile TC ordusu arasındaki işbirliği bir kez daha açıkça ortaya çıkmıştır.

Erdoğan'dan Davudoğlu'na AKPricalinin, "*Tel Abyad'ın teröristlerin eline geçtiği*" yönündeki açıklamaları, AKP'nin vahşi katliamlara imza atan DAİŞ'i değil çeşitli milliyet ve inançlardan Rojava halkıyla birlikte demokratik bir toplum kurmaya çalışan YPG'yi tehdit olarak gördüğünü bir kez ilan edilmiştir. Tel Abyad'la birlikte TC'nin değişik ülkelerden gelen cihatçı çeteler için transit bir geçiş yolu olarak kullandığı Akçakale sınır kapısı el değiştirmiş, DAİŞ en önemli lojistik üssünü kaybetmiştir. Bununla birlikte dünya ile tek bağı TC ile sınır kapısı olan Kobanê ile doğrudan bağlantı kurulmuş, Rojava'nın iki kantonu arasında toprak bütünlüğü sağlanmıştır.

Böylece Rojava Kürtleri, Kobanê'de DAİŞ'i yenilgiye uğrattıktan sonraki en büyük zaferini kazanmıştır. Söz konusu zafer, TC'nin DAİŞ'le işbirliğine de vurulan önemli bir darbe olmuş ve dengeleri de değiştirmiştir. Kürt halkının kendini yönetmesi ve özerk bir yönetim modeli inşasında daha hızlı adımlar atabilmesi yolunda önemli bir mesafe kat edilmiştir. Bundan sonraki adımın, Afrin'e olacağı/olması gerektiği açıktır.

Çok Bilinmeyenli Koalisyon Denklemi

"*Sınırların dışında*" böylesi önemli gelişmeler yaşanırken iç politikada 7 Haziran seçimlerinin açığa çıkardığı ve koalisyonu işaret eden sonuçlarda

bir gelişme yaşanmamıştır. Çeşitli koalisyon senaryolarına karşın nasıl bir hükümet kurulacağı henüz netleşmemiştir. AKP'nin, içinde yer almadığı bir koalisyona izin vermeyeceği görünmektedir. Zira bu durum AKP'nin iktidarı kaybetmesi anlamına gelmektedir. Suç dosyası ise oldukça kabarıktır. Erdoğan'ın sevdiği deyimle AKP'nin üst aklı, CHP ile koalisyonun HDP'yi ana muhalefete taşıyacağını, bunun sonucunda etkisini artırma riski taşıdığını hesaplamaktadır. AKP'nin, MHP ile kuracağı bir koalisyon hükümetiyle ise özellikle T. Kürdistanı'nda kaybettiği Kürt oylarını alması olanaklı görünmemektedir. Söz konusu koalisyonla, devrimci, ilerici ve yurtsever güçlere, toplumun çeşitli kesimlerine yönelik kapsamlı bir saldırganlığın yaşama geçirileceği ve T. Kürdistanı'nda sıcak savaşın yeniden başlayacağı öngörülebilir. Siyasi alanda yaşanan krizden beslenecek ve büyüyecek etkili bir ekonomik krizin açığa çıkabileceği de anlaşılmaktadır.

Her güç ve yapılanma seçim sonuçlarını, süreci, kendi hedefleri üzerinden değerlendirmek buradan hareketle yeni planlama ve yönelimlere girmektedir. HDP ile yürümek, Kürt halkının merkezinde yer aldığı cephenin bir parçası olarak direnişi büyütmek, bizim sürece yüklediğimiz genel hedefleri ifade etmekteydi. Bu bağlamda, geride bıraktığımız seçim sürecinde, gerek örgütlülüklerimiz gerekse de etkileşim halinde bulunduğumuz hemen her alanda etkin, yaygın, tutarlı, yoğun bir çalışma yürüttüğümüz açıktır. Bu anlamda, geleceğimizi sürdüren ve onu daha ileri bir noktada yeniden üreten bir pratiğimiz olmuştur.

İçe dönük hedeflerimizden birkaçı ise, politik alanda şovenizmle hesaplaşmak, örgütsel düzlemde var olan örgütlülüklerimizi geliştirmek, niteliğini yükseltmek ve daha geniş bir alana ulaşmak olmuştur. Bu bakımdan özellikle de seçime özgü kurulan çeşitli örgütlenmeler vasıtasıyla, tabanımızla yeniden ve daha geniş bir örgütlenme ağıyla ilişkilendiğimiz bir gerçektir. Seçim sürecinde açığa çıkan ve demokratik alanda önemli bir rol oynayan örgütlüklerin ve kolektif çalışma tarzının sürdürülmesi, önümüzdeki süreçte, bu yöntemin daha etkin bir şekilde kullanılması gerektiği açıktır. Zira, harcanan emeğin, açığa çıkan enerjinin ve gücün niteliğini yükseltecek olan "sihirli değnek", örgüt ve örgüt mekanizmalarının işletilmesidir.

DİSK 15-16 direnişini selamladı

Bursa: DİSK, 15-16 Haziran Direnişinin yıl dönümünde, metal işçilerinin eylemleriyle sarsılan Bursa'da eylem yaptı.

14 Haziran günü saat 12.30'da, Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü olan işçiler ve İstanbul, Kocaeli

Gebze ilçesi ve Balıkesir Bandırma ilçesinden gelen işçiler Kent Meydanı'nda toplandılar. Burada "15-16 Haziran'ın ışığında iş cinayetlerine ve taşerona direniyoruz" DİSK imzalı pankart açarak slogan ve alkışlarla Fomara Meydanı'na yürüdüler. DİSK Genel Başkanı **Kani Beko** ve Birleşik Metal-İş Genel Merkez Yöneticileri de eyleme katıldı. Eylemde konuşan DİSK Genel Başkanı **Kani Beko**, işçilerin hür iradeleriyle istedikleri sendi-

kaya üye yapılmasından yana olduklarını belirterek, "Türkiye'nin her tarafında fabrikaların önlerinde referandum yapabilmek için sandıklarımızı kuralım ve işçi arkadaşlarımızın özgür iradeleriyle istedikleri sendikalara gitmelerine katkı koyalım" dedi.

Eyleme, aralarında Partizan'ın da olduğu, onlarca devrimci

ilerici kurum temsilcileri de katılarak destek verdi.

Haziran'da büyüyen işçi sınıfı mücadelesinde son durum

Ortadoğu'da süren iç savaş, 7 Haziran seçimleri ile ülke gündemi yoğunluğundan birşey kaybetmezken bir yandan da hareketlenen işçi sınıfı hakkını aramak için grevlere gidiyor. Özellikle de 7 Haziran seçimleri sürecinde gündemleşen Bursa Metal işçilerinin mücadelesi ve yansımaları devam ediyor. Metal işçilerinin sarı sendikaya karşı ve haklarını almak için verdikleri mücadele şimdi **Eaton Polimer**'de, **ORS Rulman**'da, **SeraPool**'da, **Embil İlaç**'ta, **Zet Farma**'da devam ediyor.

Eaton Polimer Fabrikası'nda işçiler greve çıktı

Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Eaton Polimer Kauçuk ve Pazarlama San. A.Ş.'de çalışan Petrol-İş üyesi işçiler toplu sözleşmede anlaşamadıkları için greve çıktı.

Polimer Kauçuk ile Petrol-İş Sendikası arasındaki toplu sözleşme görüşmeleri 26 Aralık 2014 tarihinde başladı. Toplu sözleşme sürecinde idari maddelerin büyük bir bölümü kabul edilirken, başta ücret zammı olmak üzere parasal maddelerde anlaşma sağlanamadı. Bunun üzerine grev uygulama tarihi olan 17 Haziran Çarşamba günü işçiler greve çıktı.

Teknik Kauçuk olarak 1957'de kurulan fabrikada ilk kez grev yaşanıyor. Daha önce çalışma koşulları ve ücretler bakımından görece iyi ko-

şullar olmasına rağmen daha sonra ücretlerde sürekli erimenin gerçekleşmesiyle Eaton Polimer Kauçuk'ta işçiler ilk defa grev heyecanını da yaşıyor.

ORS, sarı sendikaya karşı

Ankara Polatlı'da bulunan ORS rulman fabrikasında bir işçi sözcüsünün atılmasıyla başlayan grev, bir günde işçilerin kazanımıyla sona ermişti. İşçilerin iş başı yapmasının ardından günler geçmesine rağmen işçiler şimdi de sosyal hakların alınması hazırlığını yapıyor. Buna karşılık olarak 1000 TL ikramiye talebini kabul eden patron, bayrama kadar bu miktarı işçilerin hesabına yatıracağını belirterek sosyal hakların verileceğini açıkladı.

ORS işçileri de birçok metal işçisi gibi sendikal seçenekler konusunda kararsız. İşçilerin hem fikir olduğu tek nokta, Türk Metal Sendikası dışında bir alternatif bulmak. Eylemlerine ilk başladıklarında sendikadan toplu istifalarla harekete geçen ORS işçileri, fabrikadaki Türk Metal Temsilciliğinin derhal boşaltılması için uğraşılıyor. Ayrıca örgütlenecekleri sendikanın hangi ideolojide olduğunun bir anlamının olmadığı çünkü en başından yaptıkları "Ekmeğimizi büyütmek için mücadele edecek her sendikaya varız" açıklaması ile sarı sendikalarda örgütlenmeyeceklerini açıkça ortaya koymaktalar.

SeraPool direnişi kadınlar ile büyüyor

DİSK'e bağlı Cam Keramik-İş'te örgütlenen SeraPool Fabrikası işçileri yalnızca ekonomik talepler için değil, onurları ve gelecekleri için de direniyor. Kölelik koşullarında yaşadıklarını söyleyen işçiler bu durumu tersine çevirmeye kararlı. "Ölmek var dönmek yok", "İş, ekme, özgürlük" sloganlarıyla kararlılıklarını dile getiren ve birbirlerine kenetlenen SeraPool işçilerinin 3 temel talebi var: Patronun sendikayı tanınması, hiçbir işçinin işten atılmaması ve eylemler boyunca ücret kesintisi yapılmaması.

SeraPool işçilerinin yüzde 80'i kadın. Kadınlar, erkeklerle aynı işi yapıyor. Kendi ağırlıkları kadar ağır kasaları taşıyorlar. Direnişle sosyalleştiklerini söyleyen kadın işçiler, birbirlerini de direnişle tanıdı: "Kadın işçiler olarak birbirimizin yüzünü görmüyorduk, gördüklerimizin de adını bilmiyorduk. Birbirimizle çalışırken tartışarak tanışıyor, birbirimizi yanlış tanıyorduk" sözleriyle bu sürecin kendilerine kattıklarını ifade ediyorlar.

Lastik İş, işyerinden çıkarılan üyeleri için eylem yaptı

Tekirdağ'ın Çerkezköy ilçesinde, Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Embil İlaç Fabrikası'nda sendikaya üye oldukları gerekçesi ile işlerine son verildiği iddia edilen 6 Lastik-İş Sendikası üyesi için, fabrika önünde basın açıklaması düzenlendi.

Zet Farma Direnişi 289. Gününde

500'ün üzerinde işçinin çalıştığı ve Abdi İbrahim, Mustafa Nevzat vb. ilaç fabrikalarına hizmet veren Zet Farma Lojistik Hiz. San. Ve Tic. Ltd. Şti.'de işten atılan işçilerin direnişi 289. güne ulaştı.

194 Gün sonra kazanım

Maltepe Üniversitesi Hastanesi'nde DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş'e üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan 98 işçinin 194 günlük direnişi kazanımla sonuçlandı.

Maltepe direnişi 194. gününde kazanımla sonuçlandı

İstanbul/Gülsuyu: Maltepe Üniversitesi Hastanesi'nde çalışırken sendikal oldukları için işten atılan 98 işçi, 18 Haziran günü direnişlerinin 194. gününde direnişlerini kazanımla sonuçlandırdılar.

Kazanımın ardından direniş boyunca yanlarında olan devrimci, demokrat, ilerici kurum ve derneklere bir çağrı yapan işçiler, "Bu çadırı hep birlikte kurduk ve hep birlikte direne direne kazandık. Gelin bu çadırı hep birlikte kaldıralım" dediler. Bu çağrının ardından Partizan okurları da işçilerin eyleminde yerini aldı.

DİSK Genel Başkanı **Kani Beko** ve DİSK Genel Başkan Yardımcısı **Arzu Çerkezoğlu**'nun da katıldığı eylemde konuşma yapan Çerkezoğlu ve DİSK temsilcileri "bu direnişi direniş olarak gören kitle örgütlerine selamlarını ve teşekkürlerini" iletiler. Partizan'a da bir adet direniş fotosuna yazılı teşekkür belgesi anons eşliğinde verildi.

Eylem "Direne direne kazandık, kazanacağız", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb. sloganlarla sona erdi.

“Artık tek istediğimiz 301 olmasın, Ermenek-Zonguldak olmasın”

Soma'da 301 maden işçisinin katledilmesinin ardından 1 yıl geçmesine rağmen sorumlular henüz “yargılanmadı”, katliamdan sonra görülen davaya, bir sene neler yaşandığına dair Soma'da madenci yakınlarıyla bir araya gelerek sohbet ettik. Acılı ve öfkeli aileler, gelecekte beklenenin “adil bir yargılama” ve yeni katliamların olmadığı günler...

- Katliamın üzerinden 1 yıl geçti, bu bir yılda neler değişti, neler yaşıyorsunuz?

Ergül Yüksel: Biz kendi başımıza acılarımızla kaldık. Hazirana kadar “Soma'yı unutturma” Haziran'dan sonra her şey bitti. Kimse Mayıs ayının 10'una kadar bizi hatırlamadı. Şimdi ne olacak? Bu Mayıs yine biter, böyle kimse dönüp bakmaz. Yine Soma hatırlanmaz. Ve katiller savunulur. Bizimki de kader olarak, fitrat olarak kalır.

- Soma davası görülüyor şu anda, bir beklentiniz var mı? Dava nasıl ilerliyor?

- Davadan hiçbir beklentimiz yok. Her davada olduğu gibi suçlular cezasını çekmeyecek. Olay en dipteki mühendise veya başka birinin üstüne kalacak. Şirket

Soma'daki katliamda sadece 45 kişi suçlu değildir. Devletin güvencesi altında olan bir maden ocağıydı ve burada denetlemeleri yapan mühendisler, Enerji Bakanlığı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, MİGEM, Maden-İş bunların hepsi suçludur.

sahipleri yargılanmayacak, onları salıverecekler, siz de görürsünüz!

- Bu bir senelik süreçte Soma katliamından sonra neler yaşadınız?

Nursel Kocabaş: Hiçbir şey yaşamadık. Çünkü biz yaşamıyoruz. Zaten Soma ölü bir kent. Biz de onun içinde eşlerimizin katliamıyla ölmüş insanlar olarak yaşıyoruz. Bir yıl çok zor geçti hem bizim için hem de çocuklarımız için. Bundan sonra artık neler olur bilmiyoruz. Mücadele ediyoruz. Biz öncelikle adaletin yerini bulmasını istiyoruz. Ve işsiz kalan madencilerimizin ya da çalışan işçilerimizin iş güvenliği en iyi olan yerlerde çalışmasını istiyoruz. Mağdur olmamalarını istiyoruz. Çünkü şu anda Soma'da 2800 tane işsiz kalan arkadaşımız var. Bizim yaşadığımız katliam çok farklı. Bundan sonra Somalar Ermenekler 301'ler olmasın diye mücadele veriyoruz. Soma'da yaşamak çok zor. Çünkü burada adımımızı attığımız, gördüğümüz her yer bize eşlerimizi hatırlatıyor.

“Yorgun öldü bizim eşlerimiz!”

Akşama kadar çalıştılar ve tam iş çıkışında bu facia oldu. Belki de önlemler alınmış olsaydı böyle bir katliam olmayacaktı. Bizim eşlerimizi para için öldürdüler. Fazla kazanç sermaye uğruna eşlerimiz ölüme terk edildi. 255 madenci evliydi, biz eşlerimizi diğer madencileri anneleri babaları işe yolladı. Hepimiz aynı vardiya ya yolladık. Ve akşam eve gelmelerini beklerken facia haberini duyunca hepimizin dünyası başına yıkıldı. Ve şu an enkaz altındayız aslında. Çok büyük bir facia çok büyük bir katliamdı. Geçen sene bugün ben Soma Kömürle-

rinin Eynes Ocağının kapısında sabah 8'den akşam 9'a kadar eşimiz çıkarılmasını beklemek zorunda kalmıştım. Acaba çıkarılır mı bugün diye. 1 yılda hiçbir şey değişmedi aslında. Artık tek istediğimiz 301 olmasın Ermenek, Zonguldak olmasın. Hiç kimsenin canı yanmasın. Evlatlar, eşler, anneler, babalar, kardeşler ağlamasın diye mücadelemize devam ediyoruz!

“Eğer biz 45 kişi suçlu dersek asla bu katliamlar durmayacaktır”

- Soma davasından beklentiniz var mı?

- Soma davasında her gün ordaydım. Sabah gittim akşam döndüm. Her davada o şekil olacağım. Çünkü bu dava bizim davamız. Biz gitmezsek hiç kimse gelmez. Biz olmadığımız yerde destekçinin ne işi var diyorum ben! Davayı takip ediyoruz. Ben ce adalet yerini bulacak.

- Yargılamanın gidişatı hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Aslında burada suçlu 45 kişi değil. Bunu 45 kişiyle sınırlarsak ve 45 kişiyi yargılasak bundan sonra da iş kazaları devam eder. Soma'daki katliamda sadece 45 kişi suçlu değildir. Devletin güvencesi altında olan bir maden ocağıydı ve burada denetlemeleri yapan mühendisler, Enerji Bakanlığı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, MİGEM, Maden-İş bunların hepsi suçludur. Katliamdan bir ay önce burası çalışılabilir güvenli bir maden ocağı denilirken 1 ay sonra 301 madencinin katledilmesi suçunun 45 kişi olmadığının kanıtıdır. Eğer biz 45 kişi suçlu dersek asla bu katliamlar durmayacaktır. Burada en yukarıdakilerin de bir suçlu varsa onların da ortaya çıkarılıp yargılanmasını istiyoruz.

Emekçinin Gündemi İşçi Sınıfı Açısından Koalisyon Ne Anlam İfade Ediyor?

Genel seçimlerin sonucu işçi sınıfı için belli umutları taşıyan bir takım zorluklara da işaret ediyor. İşçi sınıfı ve örgütlülüklerine karşı, tek parti olmanın verdiği güçle ve sermayenin büyük desteğiyle en kapsamlı saldırıları gerçekleştiren AKP'nin tek başına hükümet kuramayacak olması önemli bir kazanımdır. Bu durumun oluşmasında HDP'nin seçim barajını aşması belirleyicidir. Sadece bu konu özgülünde ele alsak bile HDP'ye destek tutumumuzun, amacına ulaştığı söylenebilir. Fakat asıl tartışmanın da bundan sonra başladığı söylenebilir.

Koalisyon tartışmalarının da gösterdiği gibi artık Türkiye'de yeni birtakım siyasi dengeler söz konusudur. Bu dengelere uygun siyasi iktidar yapısının oluşturulması ve adaptasyonunun belli bir zaman alacağı gözüküyor. Fakat büyük sermayenin bu kadar sabrı yok gibi. TÜSİAD başta olmak üzere sermaye kuruluşlarının barajı aşan partilerle tek tek görüşmeleri; medyanın koalisyon güzellmeleri yapması ve HDP dahil söz konusu partilerin açıklamalarındaki çeşitli “esnemeler” dikkat çekti. Görünen o ki parlamento ve gelecekteki hükümet nezdinde TÜSİAD'ın öncülük ettiği bir uzlaşma inşa edilmeye çalışılıyor.

Peki bu egemen ve gerici uzlaşma kime karşı inşa edilecek? Çok açık ki bu uzlaşma saldırısının hedefinde öncelikli olarak işçi sınıfı ve emekçiler vardır. Dünyada ve Türkiye'de gelişen ekonomik kriz, egemen sınıfların en büyük korkusunu oluşturuyor. Emperyalist ülkelerde uzun zamandır “kemer sıkma politikalarına” karşı sendikaların ve çeşitli toplumsal örgütlerin kitlesel eylemleri var. Türkiye nezdinde krizin ciddi bir patlak vermesinin şimdiye kadar dizginlendiği ancak önümüzdeki sürecin bu kadar kolay olmayacağı görülüyor. Dışarıdan sermaye girişlerinin ekonominin belkemiğini oluşturduğu Türkiye'de sıcak paranın ülkede tutulabilmesinin en önemli yolu siyasi istikrarın korunabilmesinden geçiyor.

Siyasi istikrar bu kadar önemliyken ve tek parti iktidarı bu gerici istikrar için önemli bir avantajken TÜSİAD gibi büyük sermaye kuruluşları seçimlerde neden AKP'yi dizginleme yolunu seçtiler. Buna iki temel gerekçe sunulabilir. Birincisi; AKP'nin her konuda izlediği tek yanlı ve dayatmacı siyasetin ekonomide, Kürt sorununda, bölgesel sorunlarda vb. ciddi riskleri barındırmasıdır. Bunun kriz dönemindeki karşılığı Gezi benzeri isyanlar, işçi hareketleri, Kürt sorununda çatışma ve bölgede içinden çıkılmaz kargaşalar olabilir. İkincisi, AKP'nin tek parti yönetimini, Başkanlık tartışmalarında görüldüğü gibi başka bir takım düzenlemelerle güçlendirme isteği ve temsil ettiği egemen klikler nezdinde TÜSİAD'ın hakim olduğu sermaye gücüne karşı yönelimi önemli bir etkidir. Düne kadar çeşitli kaygılar olsa da “siyasi ve ekonomik istikrar” adına TÜSİAD tarafından desteklenen ya da uzlaşılan AKP hükümetinin ileride tek başına bu istikrarı temsil edemeyeceği büyük sermaye tarafından görülüyor.

Tüm bu koalisyon tartışmaları ve ikna turları sürerken TÜSİAD aracılığıyla HDP üzerinden Kürt hareketi nezdinde ise “barış sürecine” dair belli umutlar yaratılmak isteniyor. HDP'nin kırmızı çizgimiz yok minvalindeki açıklaması bunun bir göstergesi olarak okunabilir. Kısacası TÜSİAD Kürt sorununu ve hareketini de dikkate alan bir politikaya ön ayak olmaya çalışıyor. Bütün bunlar ne kadar gerçekleşebilir ve nasıl şekillenir onu ilerleyen günlerde daha açık bir biçimde göreceğiz. Ancak açık olan bir şey var ki bu süreç hiç de kolay olmayacak. CHP açısından AKP'yle bir koalisyon hiç de iç açıcı bir sonuca işaret etmese de “büyük abi” TÜSİAD'a karşı gelmenin ve erken seçime yönelmenin de büyük riskleri bulunuyor. Diğer yandan ise seçim çalışmalarını ekonomik-sosyal sorun ve taleplere göre geliştiren CHP'nin, içerisinde krizi de barındıran bir süreçte, tam da bu temelde bir saldırı hükümetinin ortağı olması ayrı bir handikap durumundadır.

Sınıf hareketi açısından seçimler sonrası, krizler ve potansiyel işçi hareketleri dönemidir. Metal grevi daha seçim öncesinde bu potansiyele işaret etmiş oldu. Yeni bir hükümet nasıl ve hangi temelde kurulabilecek bunu zaman gösterecek ancak bugünden bu sürece hazırlıklı olmak gerektiği açıktır.

Polimer işçileri greve çıktı

H. Merkezi: Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Polimer Kauçuk ve Pazarlama San. A.Ş.'de çalışan Petrol-İş üyesi 871 işçi 17 Haziran sabahı greve çıktı. Grev sabahın erken saatlerinde işçilerin fabrika önünde toplanmasıyla coşkulu bir şekilde başladı.

Polimer Kauçuk ile Petrol-İş Sendikası arasındaki toplu sözleşme görüşmeleri 26 Aralık 2014 tarihinde başladı. Toplu sözleşme sürecinde idari maddelerin büyük bir bölümü kabul edilirken, başta ücret zammı modeli olmak üzere ekonomik maddelerde anlaşma sağlanamadı.

Grev uygulama tarihinden önce yapılan son toplantıda Petrol-İş Sendikası'nın teklifi, ücret zammı modelinin yıllık olması, sözleşmenin 1. yılında 370 TL, sözleşmenin ikinci yılında ise yıllık enflasyon oranına 2 puan ilave ile bulunacak oran kadar ücret zammı yapılması oldu. Fakat yapılan görüşmeler sonucunda anlaşma sağlanamaması üzerine 17 Haziran'da greve çıktıldı.

TC için köprüden sonra tek çıkış

7 Haziran seçimlerinden sonra devlet içinde oluşan kriz şimdilerde MHP ve AKP arasındaki koalisyon tartışmaları ile giderilmeye çalışılsa da, her şey eskisi gibi rayına oturacağı benzemiyor.

İç politikada almış olduğu darbenin ardından AKP, şimdi de YPG'nin Tel Abyad'ı özgürleştirilmesi ile büyük bir telaş yaşamaktadır. Suriye politikası kapsamında sınırlarını denetimine verdiği DAİŞ ve türevlerinin YPG tarafından bölgeden temizlenmesi, TC açısından bir korkutucu gerçeği gözler önüne serdi. Yıllardır katlettiği, üretim alanlarını talan ettiği Kürt halkı artık gerek savaş sahasında, cephe gerisi alanlarda gerekse de legal siyaset alanında büyük başarılar elde etti/ediyor. Bu anlamıyla AKP korkularının büyüğünü önce Kobanê zaferi sonra 7 Haziran seçimleri ve ardından Tel Abyad'ın özgürleştirilmesi ile yaşadı. Kendi geleceğini dış politikaya bağlayan ve hilafet tahayyülü ile yatıp kalkan Erdoğan, bu süreçte artık nereyi tutsa, ne-reye sarılsa elinde kalmaktadır.

Devletin illegal örgütlenmeleri devrede

7 Haziran seçimleri öncesi HDP'ye dönük saldırılar çok net bir gerçeği gös-

Tel Abyad'tan kaçan DAİŞ'lilere TC sınırları içinde karargah kurularak, Türkiye Kürdistanı'nda "Şeyh Said Seriyeleri" ismiyle bir kontra örgütleyerek bölgede çatışma ve yıpratma alanları yaratmaya çalışılmaktadır.

terdi. Bu; her şeyden önce parçalı duruşu ile yol alamayan toplumsal muhalefetin HDP ekseninde bir araya gelmesiydi. Gezi İsyanı ile büyük bir deneyime dönüşen birleşik mücadele, HDP ekseninde olgunlaşarak kendini 7 Haziran sonrası zafere bıraktı. Zaten Kobanê zaferi ile beyinlerde önemli bir etki bırakan devrimci dayanışmanın başarısı 7 Haziran'da böylesi bir güç ile karşımıza çıktı.

Sıraladığımız tüm bu gelişmeler devletin zayıflayan kollarını yeniden tesis etmek ve

toplumsal kutuplaşmayı artırabilmek için bilinen bir deneyime sarıldı; illegal örgütlenmelerine. 90'lı yıllarda illegal örgütlenmeleri ile faili meçhul cinayetlere imza atan TC bu silahını seçimlerin öncesinde de devreye soktu. Aslında zaten devrede olan kontra örgütler, artık şimdilerde artık daha net bir şekilde kendini gösteriyor. Amed'de gerçekleştirilen bombalı saldırı, ardından İhya-Der başkanının vurulması ile başlatılan provokasyon ve Hizbulkontraların devreye sokulması ve 4 kişinin katledilmesi, kahvehanelerin taranması bu sürecin bazı örnekleridir.

İslami kutuplaşma

TC'nin Ulusal harekete karşı örgütlediği Hizbulkontranın devlet tarafından birçok alanda palazlandırıldığı artık daha net görülmektedir. Özellikle DAİŞ ve türevlerinin bölgede aldıkları yenilgi bir şekilde Türkiye iç siyasetine yansımaktadır. Ortadoğu'da çöken politikaları ile TC kendi iç siyasetinde dini kutuplaştırmaya dönüştürmeye çalışmaktadır. Tutmayan argümanları ile tökezleyen AKP'nin dini argümanlara başlama startı Erdoğan'ın "Amr bin As" kafa-

sıyla meydanlarda Kuran-ı Kerim sallamasıyla verildi. DAİŞ'e karşı verdiği savaşla dünya kamuoyunda meşruluğunu örgütleyen Ulusal hareket, TC tarafından dinsizlik ve murtelek saldırıları ile karşı karşıyadır.

Tel Abyad'tan kaçan DAİŞ'lilere TC sınırları içinde karargah kurularak, Türkiye Kürdistanı'nda "Şeyh Said Seriyeleri" ismiyle bir kontra örgütleyerek bölgede çatışma ve yıpratma alanları yaratmaya çalışılmaktadır. Son olarak da İstanbul Fatih'te gerçekleştirilen hilafet yürüyüşü DAİŞ'e desteğin açıktan ilanı oldu.

Tüm bu yaşananları TC'nin iç ve dış politikalarına vurulan bir darbe olarak okuyabiliriz. Bu kapsamda TC dış politikasının mezhepsel ekonomi politikasını iç politikada uygulamak istiyor. Almış olduğu darbeleri T. Kürdistanı'nda mezhepsel ve dini çatışmaları körükleyerek telafi etmek istiyor. TC'nin provokasyon ve katliamlarla dolu tarihinin güncel politikadaki bu tekerürü özellikle HDP'nin batı bölgelerinde elde ettiği başarıyı bal-talamak için devreye sokulabilir.

Kobanê ve Cizîre YPG güçleri birleşti

H. Merkezi: Komutan Rubar Hamlesinde DAİŞ çetelerine ölümcül darbeler vuran YPG/YPJ ve Burkan El-Firat güçleri, Rakka-Girê Spî yolunu tümünden denetim altına alarak ilerleyişini sürdürüyor.

ANHA'da yer alan bilgiye göre Cizîr ve Kobanê bölgelerinden operasyona katılan doğu ve Batı cepheleri güçleri 15 Haziran günü saat 15.20 sularında Rakka

TC ile işbirliği belgesi DAİŞ Emiri'nden çıktı!

ve Girê Spî yolunda birleştirdi. **H. Merkezi:** DAİŞ'e karşı yürütülen operasyonlarda öldürülen bir DAİŞ Emiri'nin üzerinden çıkan belge ile TC'nin DAİŞ'e askeri yardımı bir kez daha gözler önüne serildi.

AKP'nin çetelere TIR'lar dolusu silah gönderdiği, Atme kampanyadan DAİŞ çetelerini MİT Nakliyat aracılığıyla Til Ebyad'a (Girê Spî) taşıdığı belgelendikten sonra şimdi de bu ilişkinin "kurumsal" olduğunu kanıtlayan resmi bir yazışma belgesi ortaya çıktı.

ANHA'nın yayınladığı belgeye göre TC ile DAİŞ çetelerinin ilişkisinin üst düzeyde ve kurumsal olduğu görülüyor. Çete Emiri üzerinden çıkan belge Hicri takvime göre 5.7.1436 (Miladi: 23 Nisan 2015) tarihinde yazılmış.

İşte öldürülen DAİŞ çete emirinin üzerinden çıkan belgede yazılanlar: "Değerli kardeşim Rakka Valisi Ebu Hamza'ya; Allah Korusun! Sizi bir konuda bilgilendirmek istiyoruz. Ebu Beraa El-Sehrawî'nin Türkiye'den Güvenlik kontrolü ve askeri amaçlı istediği malzemeler şu an sınırda, Türkiye tarafındaki kardeşimizin yanındadır. Ancak bu malzemeler bize teslim edilmiyor. Rakka valisinin mühürlü resmi belgesi olmadan bu malzemelerin teslim edilemeyeceği belirtiliyor. Allah sizden razı olsun. Rakka Valiliği Güney Ofisi Ebu Mihennet"

Tel Abyad'da bir MLKP savaşçısı şehit düştü

H. Merkezi: Til Abyad-Grê Spî'yi özgürleştirme operasyonu sırasında 18 Haziran günü şehit düşen 4 savaşçıdan birinin MLKP savaşçısı Halil Aksakal (Mazlum Aktaş) olduğu açıklandı. ETHA'da yer alan habere göre bir açıklama yayınlayan **MLKP Rojava** "Til Abyad'ı özgürleştirme hamlesine katılan Arap savaşçısı Mazlum Aktaş 18 Haziran'da Siluk'ta ölümsüzleşti. 1984 Antakya-Harbiye doğumlu olan Halil

Aksakal yoldaşımız alanımızda Mazlum Aktaş adını kullanmaktaydı" dedi.

MLKP Rojava, açıklamasına "Mazlum yoldaş, Arap ulusuna mensup bir komünist olarak, faşist DAİŞ çetelerine karşı Arap halkımızın onurunu koruyan, o uğurda en önde yürüyen bir savaşçıydı. Til Hamis'ten Cez'a'ya, Mebruka'dan Heseke'ye, Til Temir'den Serekani cephesine kadar Cezire kantonundaki tüm cephelerde, havancı, bisvingçi, biksici ve operasyoncu olarak yer alan Mazlum yoldaşımız, bera-

ber savaştığı herkese güven veren bir komutandı. Kaldığı birliklerde tim, kol ve takım komutanlıkları yapan Mazlum yoldaşımız, yaratıcı taktikleri ve cesur hamleleri ile öne çıkan bir savaşçıydı" şeklinde devam etti.

Açıklama, "Mazlum Aktaş, Rojava devrimimizin ve enternasyonalist dayanışmanın sembol isimlerinden biri olarak, tıpkı İvana Hoffmann yoldaş gibi başta Kürt halkımız olmak üzere, tüm halkların gönlünde özel bir yerde duracaktır" şeklinde sonlandı.

Ben kimim?

Şiddet döngüsünün neresindeyim?

Kimi zaman en yakınımızdakinin yaşadıklarına tanık olurken; kimi zamansa dolaysızca kendi yaşantımızda. Cinsel şiddet, hepimizin yaşamının bir yerlerinde... Bu kadar temas halinde olduğumuz bu şiddet biçimine karşı, ne kadar korunaklıyız peki? Neredeyse hiç.

Hafta sonu gerçekleştirdiğimiz atölye de, bu ihtiyacın bir ürünüydü. Çoğumuzun kafasında onlarca soru; ortak olansa dayanışma ve birbirimizden güç alma ihtiyacı. Atölyede yaralandığımız şiddet hikayelerindeki karakterler öyle içimizdendi ki; sordüğümüz sorular ve dile getirmesek de ortaya çıkan yanıtlarla kimi zaman "fail", kimi zaman "mağdur" konumunda bulduk kendimizi. Yaşamda olduğu gibi, oyunlarda da rollerimiz değişkendi.

"Bir aşk hikayesi"yle başladık. Hikayedeki erkekleri konumlandırdığımız yer çok netti, -e canım onca zamandır kadın çalışmasındaydım; olsun o kadar-. Peki ya kadınlar? İşte orada gerçek anlamda bir hesaplaşma başladı benim için. Mevzu bahis kadın -yani bizler- olunca, suçlamak hiç de zor olmuyordu. Çünkü biz zaten yaşadığımız her şeyde, kendimizi de suçlayan kadınlardık. Hepimizin kadınlara, yani aslında kendimize dair önyargılarımız vardı. Zaten bunun için gelmemiş miydik buraya, yüzleşmeden hiçbir yere gitmek yoktu.

Tartışmalar ilerledikçe kendimi, hikayedeki kadına acırken ve onu korumak isterken buldum. Hatta yaşadıkları öylesine "trajik"ti ki, yaşananları onun yerine isimlendirmekte tereddüt dahi etmedim. Durum ortadaydı; o "mağdur" bir kadındı ve artık öyle kolay kolay toparlanamazdı. Buna izin veremezdim(!). Neyse ki bu çabamda yanız değildim.

Kafamda oluşan yargıları destekçe "zayıf" gördüğüm kadınların, içinde barındırdığı gücü göremediğim gerçeğiyle yüzleştim. Yaşadıklarını kimseye hissettirmeden göğüsleyen ve buna rağmen hayatta kalabilen bir kadının, içinde nasıl bir gücü barındırdığını; meselenin yalnızca bu gücü açığa çıkarmak olduğunu fark ettim. Ve kimi zaman karşımdakinin "iyiliğini" isterken; kendi isteklerimi içten içe dayattığımı... Burada esas olanın karşımdakinin istekleri oldu-

ğunu anladım bir kez daha ve bir kadının güçlenmesini isterken, onun yerine "karar verici" olabildiğimi fark ettim böylelikle.

Peki bunca şiddet öyküsüyle temas halindeyken; bu öykülerin kimi zaman öznesiyken kadınlarla nasıl dayanışacaktım? Bu hikayelerin arasında kendimi nasıl koruyacaktım? Kendi yaşantımdaki şiddet deneyimimin ardından, hassasiyetim artmış ve bir şiddet deneyimine tanıklık etmek benim için daha da zorlaşmıştı. Her seferinde öfkeden kıpkırmızı kesiliyor; ağlamaklı bir çaresizlikle ayrılıyordum o hikayeden. Ama aslında hiç ayrılmıyordum, yanımda götürüyordum; çünkü travma bulaşıcıydı. Cinsel şiddet hikayeleri karşısında yetersiz hissetmek ve bu çıkmazın içinde kendimi suçlamak, benim için kangrene dönüşmüştü.

Konuştukça üzerimdeki kara bulutların dağıldığını ve bu karamsar bir tablonun aydınlandığını hissettim. Çözüm basitti aslında; kadınlarla dayanışabilmem, sınırlarımı koruyabilmemle mümkündü. Ve yine dayanışırken desteğe ihtiyaç duymamın, kimi zamansa şiddet hikayesinden uzak durmak istemin yargılanacak bir yanı yoktu. Aslında birlikte güçlenmek, tam da böyle mümkündü. Başkalarını kurtarmaya çalışmadan, sadece destek olabilmekle; desteğe ihtiyaç duyduğum zamanlarda yine aynı kadınlardan destek alabilmekle. Eşitsiz ilişkiler ağında, eşit bir ilişki inşa edebilmekle yani...

Kendi doğrularımı ve değer yargılarımı bir kenara bırakarak, bir kadına yalnız olmadığını hissettirebilmek de mümkün pekala. Önünden giderek ona "rehber" olmadan, arkasından iterek hazır olmadığı kararlara zorlamadan... Dayanışmak, yalnızca dayanışmak mümkün... Hatta karşılıklı verdiğimiz emeklere rağmen, eski yaşantısına dönmek istediğinde dahi dayanışmak... Onu yalnız bırakarak cezalandırma isteğimi, bu karardan ötürü duyduğum kızgınlığı, kırgınlığı bir kenara bırakarak dayanışabilmek; o güç kararı alıp geldiği gün yalnız olmayacağını hissettirebilmek mümkün... Bizde bu dayanışma ruhu oldukça, her şey mümkün.

(Bir YDK'lı)

...Deneyim...

Bizlerin isyanı büyüdükçe onların yaşam alanları daralacak, bizler tacize sessiz kalmadığımız oranda tacizcilerin korkuları büyüyecek.

Taciz biz kadınların yaşam alanlarını daraltan, kısıtlayan, sınırlayan bir baskılama aracı olarak erklığın ispatı olarak farklı zamanlarda, mekanlarda hep karşımıza çıkıyor.

Geçtiğimiz Çarşamba (10 Haziran) çok yoğun bir günün ardından arkadaşlarla Antakya-Samandağ güzergahında dolmuşa bindik, eve doğru gidiyorduk. Saat 20 suları, artık son dolmuşlar, bizim buralarda akşam 9'dan sonra ilçe ve köylere gidecek dolmuş bulmak biraz zor. Bundan kaynaklı ayakta gitme pahasına da olsa bindik dolmuşa.

Biraz ilerledikten sonra araçtan inenler oldu, boşalan yere oturdu arkadaş. Ben yine ayaktayım, en arkada dördü dediğimiz koltukta 3 kadın bir erkek oturuyordu. Kadınlardan biri ineceğini söyledi ve indi. Doğal olarak boşalan yere gittim ve oturdum.

Elinizi, gözünüzü... Çekin bedenimizden!

Kadınlar yazının sonrasında neler yazacağımı eminim şu anda büyük bir öfkeyle tahmin ediyorsunuz, yanımda olmak istiyorsunuz... Evet sizinde tahmin ettiğiniz gibi taciz vakası. Yanda oturan tacizcinin kollarını koluma çok yakın hissettim, yayılabildiği kadar yayılmış, ben kendimi çekmeye çalıştıkça o alanını genişletiyordu.

Yine elleri, kolları, bedenleriyle yaşam alanlarımızı daraltıp bizleri kendi sınırları içerisinde yaşamaya mahkum edebileceklerini sanıyorlar. Kolunu çekmesini söyledim, fakat ne kol çekmesi, bağıra çağıra kendini haklı çıkarmaya çalışıyor. İyi hal istiyor... Son kertede karşısında "indir o elini yoksa kırarım" diyen bir kadın vardı. "Erkeklik gururu" devrede nasıl olurdu da bir kadın ona elini kırarım diyordu.

Daha önce karşılaştığımız birçok taciz karşısında yaşamış olduğumuz tutukluk, acaba soruları bu olay karşısında yaşamadık. Tacizi fiziksel şiddet ile devam ettirmek istedi. Cinsiyetçi küfürlerle elini kaldırdı, kalkan o eli havada tutup diğer elimle yüzüne yumruğu indirdim.

Kadın mücadelesi büyüyor, pratiklerimizden öğreniyoruz!

Yeni Demokrat Kadınlar olarak daha önce bir toplantı arasında karşılaştığımız taciz olayında tacizciyi cezalandır-

Tacizciler ayacağınızı denk alın, her yerdeyiz!

miş ve sonrasında bu pratiği değerlendirirken savunma noktasında yaşadığımız tıkanıklıklardan bahsetmiştik. Bu olayda tıkanıklık yaşamadık, vururken hiç düşünmedim, bu bir öz savunmaydı. Tacizciler her yerdeyse bizde her yerdeydik.

Dakikalar içerisinde yaşanmış tüm bunlar, araç içerisindeki herkes çok şaşkındı. Herkes bana bakıyordu, ben çığlık çığlığa "Tacizciler her yerde yaşam alanlarımızı daraltmanıza izin vermeyeceğiz" diyordum. Diğer yandan araç şoförüne "Durdurun arabayı bu tacizci bu arabadan inecek" diyordum. Sonuç olarak tacizci araçtaki diğer yolcular tarafından indirildi. Gözlerini ve ellerini unutmadım tacizcinin, araba hareket ederken elleri havada cinsiyetçi küfürlerine devam ediyordu.

Biz yola devam ettik, yanımda oturan anne-kız diye tahmin ettiğim kadınlar bana "Sakin ol" diyerek su verdiler, önde oturan erkekler "Abla sanırım içmişti" falan diyerek hemcinslerini korumaya almak istediler!

Yol boyunca gündem taciz oldu, yanımdaki teyze "İyi yaptın kızım, ilk otopüse bindiğiniz zaman orda oturan kıza da aynısını yaptı, ben kıza yer değiştirelim dedim ama kız arabadan indi" dedi. Teyze koruma güdüsüyle genç kadınla yer değiştirirsem tacizi önlerim diye düşün-müştü. Ancak buradaki sonuçta gördüğümüz gibi bir kadın gitti diğeri geldi. Ama tacizci tacizine devam etti.

Bizlerin isyanı büyüdükçe onların yaşam alanları daralacak, bizler tacize sessiz kalmadığımız oranda tacizcilerin korkuları büyüyecek.

Antakya'da kadınlar katliamlara sessiz kalmadı!

Antakya: Antakya İskenderun'da katledilen **Fatma Karaca'nın** katillerinin mahkemesi ile Özgecan Aslan duruşmasının aynı gün olması ile birlikte Antakya HDP HDK Kadın Meclisi saat 18.00'de HDP il binası önünde toplanarak her iki dava ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Aralarında Yeni Demokrat Kadınların da olduğu açıklamada kitle adına açıklamayı **Sultan Başaran** okudu.

Başaran açıklamada "Söz konusu kadın olunca erkek yargı devreye giriyor ve hemcinsini koruyup akıyor. Öz savunma bir hak, siz kabul edin etmeyin taciz, tecavüz, şiddet bitene kadar sokaklarda olacağız" dedi.

Tel Abyad düşerken, kaybedilen roller ve dengeler!

7 Haziran seçimleri tüm ülkenin gündemini işgal ederken Suriye ve Rojava'da ciddi gelişmeler yaşanmaktaydı. YPG ve Burkan El Fırat ortak operasyonla aylardır Cizîre ve Kobanê kantonu arasındaki Tel Abyad'ı IŞİD güçlerinden temizlemeye çalışıyordu. Nihayet bu operasyon Haziran'ın ikinci haftasından itibaren hızla sonuca ulaşmaya başladı. Tel Abyad, YPG komutanlığının açıklamasına göre 15 Haziran'da tümüyle IŞİD'den temizlenerek YPG'nin kontrolüne geçti.

Tel Abyad: Kürt Kazanımında Yeni Halka!

Bu askeri başarının aynı zamanda ciddi politik etkileri ve güç dengelerini etkileyecek özellikleri var. Rojava kantonları arasındaki kopukluk ve bunun yarattığı risk bu başarı ile bir açıdan bertaraf edilirken, Kürt hareketinin Suriye Kürdistanı'nda alanı genişleyip siyasi etkinliğine çarpan etkisi olan bir durum yarattı. Uzun Suriye-Türkiye sınırının büyük oranda kontrolü PYD-YPG güçlerine geçmiş oldu. Cihadist örgütler bu hat üzerinden adeta süpürüldü. Bu durum, Suriye'deki cihadist örgütlerin iç savaş-taki lojistik ve siyasi desteğini de büyük oranda akamete uğrattı. Artık Türk devletinin Suriye'ye uzanan eli Kürtlere mahkum kalmıştır. Yine Türk egemen sınıflarının Kürt politikasını yeni baştan elden geçirmesini, bölge politikasını hayata geçirmek için Kürtlere daha fazla mahkum kalmasını sağlayan bir durumun oluşmasına neden olacaktır.

Türk egemen sınıfları, Ortadoğu politikasında Kürt kartını elinde tutmak, onu bir aparat olarak kullanma hesabını uzun zamandır yapmaktadır. Büyük ve ezen ulus konumuyla Kürt hamiliğini Kürt ulusal haklarını kısmen tanıyarak gerçekleştirme üzerine projeler oluşturmuştur. Çözüm süreci, barış politikası, uzlaşma yolu ile Kürt sorununu halletme gibi sürece yaydığı bir politikayı hayata geçirmiştir. Oyalamaya ve zaman kazanmaya dönüşen ve temel ulusal haklara dair bir arpa boyu yol kat etmeyen TC, Suriye ve Irak'ta sürekli Kürtler lehine yaşanan gelişmelerle umduğu avantajlı koşulların oluşması ile yüz yüze kalmıştır. Kürtleri kendine mahkum kılma eksenine oturan politikası Suriye ve Irak'ta açık ve örtülü hal alan Kürtleri zayıflatma ve karşıtlık oluşturan bir tutuma dönüşmüştür.

Kürt ulusal güçleri alanda politik yaklaşım ve askeri hamleleriyle bunu boşa çıkarırken açığa çıkan ve berraklaşan ise Türk egemenlerinin açık Kürt karşıtlığı politikası olmuştur. Kobanê sürecinde bu tevil edilmeyecek şekilde berraklaşmış, son süreçte ise bir korku ve endişeyle karakter kazanma rotasına girmiştir.

Takke Düştü Kel Göründü!

Tel Abyad'a IŞİD'e yönelik YPG'nin askeri hamlesi ve kontrolü ele geçirmesi,

Türk egemen sözcülerini hem panikletmiş hem görünürde Kürt severliği elden bırakmayan hem de arkadan kuyu kazan ikiyüzlü maskelerinin düşmesini sağlamıştır. 7 Haziran'da AKP'nin tek başına hükümet olamamasının Türk egemenleri adına üstlendiği sözcülük konumunun tek başına sorumluluğunu üstünden atmanın rahatlığı ile bu meseleyi Kürt düşmanlığına oturtan açık bir iç politik malzemeye dönüştürmüştür.

YPG, Tel Abyad'ı kuşatıp IŞİD'i temizleme operasyonu yaparken bu çatışmadan kaçarak canını kurtarmaya çalışan on binlerce kişi günlerce sınırdaki bekletilerek Türkiye'ye alınmamıştır. Bu kitlelerin IŞİD tarafından açık bir şekilde koruma kalkanı olarak kullanılmasına bu şekilde çanak tutulmuştur. Sınırda yığılan kitleler kameraların önünde IŞİD militanları tarafından zorla geri götürülmeye çalışılmış, şehrin düşmemesi için araçsallaştırılmıştır. Türk egemenleri Tel Abyad düşene kadar sınırları açmıyarak IŞİD'e tüm dünyanın gözü önünde "lojistik destek" verdiğini göstermiştir. Tel Abyad'ı YPG düşürdüğünü ilan ettiğinde ise sınırları açarak "kanatsız yardım meleği" rolünü utanmadan, hayasızca paketleyip sunmuştur.

TC'nin Kürtler yerine IŞİD'i tercih ettiğini gösteren açık tutumun yanında daha açık konumlanışlar da söz konusudur. Devletin başı, cumhur tarafından 7 Haziran'da ufak çaplı sopaya çektiği "başkanı" Tayyip Erdoğan peş peşe açıklamalarıyla meseleye dair aldıkları konumlanışı teyit etmiştir. "O bölgede yaklaşık 15 bin Arap ve Türkmen Türkiye tarafına geçti. Onların boşalttığı yerlere PYD ve PKK yerleştiriliyor. Bu pek hayra alamet değil. Zira bu sınırmızı tehdit edebilecek bir yapı oluşması demek. Bu konudaki hassasiyetlerimizi herkesin göz önünde bulundurması lazım." (Tayyip Erdoğan, 13 Haziran Azerbaycan ziyareti dönüşü) diyerek Kürt korkusunun geldiği noktanın altını çizmektedir.

Bu duruş Kürtler yerine IŞİD'i komşu olarak tercih ederiz anlamına gelmektedir. Suriye'deki asıl tehdidin kontrol edemedikleri, kendilerine bir türlü tabi kılamadıkları Kürtler olduğunun ifade edilmesidir. Kürtlerle içerde istediği koşullarda barış ve bir uzlaşma sağlayamaması Rojava'yı sorun olarak tanımlamaya mecbur kılmaktadır.

Ama daha da önemlisi Ortadoğu'ya rol model olma iddiasının tümüyle berhava olması ile Suriye ve Irak üzerinden gerçekleştirmek istediği Sünni Arap-Kürt-Türk ittifakının da artık imkansızlara oynaması Türk egemenlerini hızla tercih yapmaya zorlamaktadır. Suriye'de Sünni Arap egemenliğinin gerçekleşmemesi Türk egemenlerinin Ortadoğu için ağızlarını sulandıran tüm olanakların ortadan kalkması anlamına gelmektedir. Zira Suriye'de bu başarılamadığı noktada

Ortadoğu'ya dair hesapların bir 100 yıl daha ötelenmesi anlamına geldiği düşünülmektedir.

Ancak gelişmeler öyle bir noktaya evrilmiştir ki birakalım Türk egemenlerinin Ortadoğu'yu bir yüz yıl daha ıskalamasını kendi iç ulusal, mezhepsel temelli toplumsal sorunların daha fazla olgunlaşmış ve daha dinamik hale gelmesine neden olmuştur. Ki 7 Haziran seçimleri Türkiye Kürdistanı'nda bu olgunlaşmanın geldiği noktanın "sağlaması" olmuştur. Şimdi hesap orta ve uzun vadede mevcut siyasi sınırlarını verili politikayla koruyup koruyamayacağı noktasına dayanmıştır.

Kürt Meselesinde "Sünni-İslam Kardeşliği" İmha Olurken!

AKP cenahı ve onların medyadaki entelejansiyesi var olan durumu bir tehdit paketine dönüştürmektedir. Suriye politikasıyla bağladıkları elleri ve kollarını, politik bir uyanıklıkla devletin bekası ve geleceği sorununa tahvil etmektedirler. Davutoğlu 7 Haziran seçimleri sonrası "AK Parti'siz bir iktidar ülkeyi Suriye'ye, Irak'a dönüştürür" diyerek tehditler savurmaktadır. Bu tespiti ise yandaş yazarları temellendirecek şekilde kamuoyuna mal etmektedir. Bu noktada Yeni Şafak Genel Yayın Yönetmeni İbrahim Karagül, Suriye ve Ortadoğu politikasının geldiği noktada o kadar emindir ki kaleminden şu tespitler çıkmaktadır: "Türk dış politikasında derin değişiklikler yaptırılmaz sana, bunu beceremezsin (diğer kliklere sesleniyor bn.) ... Bugün MİT TIR'ları üzerinden hükümete vuranlar yarın kendileri MİT seferleri düzenlemek zorunda kalacak, o seferleri ifşa edenlere çok daha büyük bir öfke ile müdahale edecekler... Kaos coğrafyası, adım adım Türkiye içine servis ediliyor. Bunun bir adım sonrası içeride çatışmadır, Ortadoğu tipi karmaşadır. Kimlikler üzerinden bölgesel çatışmanın Türkiye ayağı bu şekilde gerçekleşecektir." (Yeni Şafak, 16 Haziran).

Bu satırların tercümesi 7 Haziran'ın yenilgili ruh halinin hezeyanlarıyla okunduğunda "Ey Türk egemen sınıflarının çeşitli klipleri hepimiz AKP'ye mahkumsunuz, bizsiz oyun kuramazsınız, yaptıklarımızla hepimizi bağladık. Biz olmazsak Cihat rüzgarı Türkiye'ye sıçrar" demektir. Bu noktada haksız da değiller. Ancak bu denli pervasızlık ve çılgınlık hali, Türk egemen sınıflarının topyekün nasıl bir çıkmaz ve kaos içinde olduğunun da göstergesidir.

Aynı İbrahim Karagül, Tel Abyad üzerinden aynı eksende okumaya tabi tutarak, kapılarındaki tehlikeleri de Kürt düşmanlığıyla ele alıyor. R.T. Erdoğan'ın ortaya koyduğu tavrın politik arka planını irdeliyor ve maceradan kaçınmamak gerektiğini vurguluyor. "K. Irak-Akdeniz koridorunda, hemen güneyimizde bir tampon kuşak (kast edilen Kürt oluşumu bn.) oluşturulduktan

sonra Türkiye'nin eli Akçakele'den öteye uzanamayacaktır. Ortadoğu'nun hiçbir yerinde olamayacaktır. Arap dünyası ile bütün bağlantıları kesilecektir... Türkiye derhal tampon bölge planlarına müdahale etmeli. Gerekirse askeri müdahalede bulunmalı ve kendini korumalı. Çünkü doğrudan Türkiye'yi hedef alan bir cephe kuruluyor. (Yeni Şafak, 17 Haziran).

Bu Türk egemenlerinin en azından bir kliğinin kararlaşma eğiliminde olan tutumudur. Ki Tel Abyad Kürt güçleri tarafından düşürüldükten sonra Erdoğan önderliğinde "acil kodlu" güvenlik toplantısı gerçekleşti. Bu toplantının Rojava ve yaşanan gelişmeleri gündeme aldığı muhakkaktır. Müdahale ve savaş seçeneğinin de toplantıda masaya yatırıldığı sızan bilgiler arasında.

Ancak TC'nin Suriye bağlamında son dört yılda kaç kırmızı çizgisinin aşıldığı, kaç defa savaş seçeneğinin tartışıldığı da açıktır. Ancak bu yaklaşımlar ve toplantılar kendinden menkuldür ve artık ciddiyetsizliğe dönüşmüştür. Zira Türk egemenlerinin Ortadoğu politikası emperyalist yönelim ve eğilimden bağımsız değildir. Onun gücü ve desteğinin yanında bulmadıkça sadece söylemde kalmaya mahkumdur. Ancak Türk egemenlerinin kaybetme pahasına Kürt kazanımlarını aşındırma gücü vardır.

Şimdi bu gücü Kürtlere karşı bir tehdit ve sopaya dönüştürmeye çalışmaktadır. Bu tutum aynı zamanda olası koalisyon hesaplarında (MHP'ye göz kırparak) dış politikayı bir olanak olarak kullanma amaçlıdır da. Ancak Türk egemen sınıflarının Kürtleri tümüyle kaybedecek bir çılgınlık yapmaları muhtemel görülmemektedir. Savaş tamamları Kürt kazanımlarına karşı sadece bir istek ve tehdittir. Ancak bölge dengeleri, iç politik dengeler ve uluslararası dengeler bu istek ve tehdidin gerçeğin duvarına toslamasını kaçınılmaz kılacaktır. Ancak Kürtlerin burnunu sürtme isteği bu eksende yoğun politik gerginlikler, azmış bir şovenist histerinin oluşmasını da sağlayacaktır. Ortaya çıkan verili tablo artık Türk egemenlerinin Kürt politikasını Sünni-İslam kardeşliğinde yürütme projesinin tozlu raflarına kalktığını göstermektedir. AKP'nin bu eksende üstlendiği rol, tümüyle imha olmuştur. Kürt kazanımlarına askeri müdahalenin dile gelmeye başlamış olması trajik sonun göstergelerinden biridir.

Şimdi Türk egemenleri bu gerçeklik üzerinden tarihi Kürt-Türk ittifakını gerçekleştirecek yeni aktörler, yeni politik formüller arayışına girmeye zorunludur. Ancak bu noktada gelişmeler onların bu arayışına vade vermemektedir, Türk egemenlerinin kredisi tükenmiştir. Mahkum oldukları Kürt barışına verecekleri önem ve ciddiyet onların kaderlerini belirleyecek noktaya gelmiştir. Süreç şimdi Türk egemenlerini bu teste tabi tutacaktır.

İpleri salınan köpekler!

Son dönemde hakim sınıf klikleri içinde yaşanan dalaşmadan ve havlamalardan ortaya çıkan sonuç, TC devletinin Suriye politikasında boğazına kadar pislik içine batmış durumda olduğunun belgelenmesidir.

7 Haziran genel seçiminin ortaya çıkardığı sonuçlar üzerinden beklenildiği üzere başta koalisyon ve erken seçim tartışmaları yapılmaya başlandı. 7 Haziran seçimi hem hakim sınıflar cephesinden; hem de ilerici, devrimci ve komünistler cephesinden, kendi açılarından değerlendirilmeye tabi tutuluyor. Hakim sınıfların üç partisi ve HDP'nin içinde yer alacağı çok çeşitli koalisyon formülleri üzerinde çalışıldığı, patron örgütlerinin Ankara'da çeşitli kulis görüşmelerini yaptıkları ve kendi sınıf çıkarılarını gözetten bir hükümet için temaslarda buldukları basına yansıdı. 7 Haziran seçimi sonrasında patronların "stratejik çıkarları" açısından yapılan değerlendirmelerin daha da süreceği ve özellikle olası koalisyon görüşmeleri sırasında daha da artacağı söylenebilir.

Bu değerlendirmeler içinde özellikle ön plana çıkan noktalardan birisinin, HDP'nin barajı aşarak meclise beklenenin üzerinde milletvekili ile girmesi olduğu açıktır. Bu durum, HDP'nin başta Kürt ulusunun siyasal çıkarları olmak üzere, ilerici halkçı talepler savunmasından kaynaklıdır. HDP'yi hakim sınıf partilerinden ayıran temel özellik onun, halkçı-demokratik karakteridir. Yaşamın her alanında olduğu gibi HDP içinde de farklı sınıfsal çıkarları olan çevreler bulunsa da, onu var eden temel nokta sokağa yaslanması, başta Kürt halkı olmak üzere azımsanmayacak bir kitlenin demokratik hak ve taleplerini savunmasıdır. HDP bu temel karakterini koruyabildiği oranda kendini var edebilir ve başarısını sürdürebilir. Seçim sonrasında çokça tartışılan "emanet oylar" tartışması bu açıdan değerlendirilmelidir. HDP'ye verilen oylar, düzenin sürdürülmesi için değil, geniş kitlelerin demokratik hak ve taleplerinin savunulması için verilmiştir. Bu açıdan emanet oylardan bahsedilebilir.

Önümüzdeki süreçte burjuva medyada ve siyaset kulislerinde HDP tartışılmaya devam edecektir. Bu durum HDP'nin genel seçimlerde yakaladığı başarının tarihsel öneminden kaynaklıdır.

Kürt Düşmanlığı ve Akıl Tutulması Sürüyor!

Türkiye kamuoyu seçimler ve olası

koalisyonların kurulması üzerinden tartışırken, arka planda her zaman baki olan "devlet aklı" çalışmaya devam etmektedir. Bir bütün olarak hakim sınıfların çıkarılarını gözetmek olarak formüle edeceğimiz bu tutum kendini örneğin, seçimler sonrasında olası koalisyon görüşmele-

Ancak iplerin kimin elinde olacağı, hangi hakim sınıf kliğinin emperyalistlere daha fazla ip vereceği ve böylelikle onların çıkarlarına hizmet edeceği belirsizdir.

rinde, "devletin ali çıkarları" nı gözetmek ya da Kürt illerinde provokasyonlara devam etmek veya Suriye politikasında eli kanlı çetelere gözü kapalı destek vermek olarak göstermektedir.

Yaşananlar geçtiğimiz hafta halka hesap vermeden ölen halk düşmanı Süleyman Demirel'in vecidinde olduğu gibi, "devlette devamlılık esas"tır sözünü doğrulamaktadır. Devletin özellikle Kürt halkına yönelik düşmanlığı, sınırların içinde ve dışında olanca hızıyla sürdürülmektedir. Bu düşmanlığın son göstergesi Rojava'da yaşanan gelişmelere yönelik faşist devlet tavrının sürdürülmesidir. Suriye-Türkiye sınır boyu IŞİD'in elindeyken gayet rahat olan ve bu faşist çeteye her türlü yardımda bulunan TC devleti, Tel Abyad'ın IŞİD'in elinden çıkıp YPG'nin eline geçmesinin ardından; bir yandan kendi yandaş medyasında açıktan IŞİD propagandası ve Kürt düşman-

lığı yapmaya diğer yandan ise "güvenlik zirveleri" toplamaya başladı.

İlk olarak, Bakanlar Kurulu'nda ABD'ye rağmen Suriye'ye girip bir "güvenli bölge" oluşturma ve bu bölgede cihatçıları eğitip silahlandırma planları konuşulduğu haberleri basına yansıdı. 17 Haziran gecesi ise R.T. Erdoğan, Kaçak Saray'daki Suriye toplantısında Başbakan Yardımcısı **Numan Kurtulmuş**, Dışişleri Bakanı **Mevlüt Çavuşoğlu**, İçişleri Bakanı **Sebahattin Öztürk**, AFAD Başkanı **Fuat Oktay** ve "ilgili" bürokratlarla bir araya geldiği ve bir toplantı yapıldığı öğrenildi. Bu toplantıda Rojava'da PYD'nin hamlele-

beridir yaşanan çelişkinin arttığını, alttan alta dalaşın kızıştığını göstermektedir. Suriye politikasında varılan nokta, artık kördüğüm halini almış iplerin çözülmesi aşamasıdır. Ancak iplerin kimin elinde olacağı, hangi hakim sınıf kliğinin emperyalistlere daha fazla ip vereceği ve böylelikle onların çıkarlarına hizmet edeceği belirsizdir.

Son dönemde hakim sınıf klikleri içinde yaşanan dalaşmadan ve havlamalardan ortaya çıkan sonuç, TC devletinin Suriye politikasında boğazına kadar pislik içine batmış durumda olduğunun belgelenmesidir. TC devletinin Rojava'ya saldırmasını geciktiren kendi içindeki çelişkiler, halk muhalefeti ve PYD'nin direnişi ve bölgedeki güç dengeleridir. Başta R.T. Erdoğan olmak üzere, bütün TC bürokratlarının suçları kabarıktır. Bu nedenle ipleri ellerinde bırakmak istemeyeceklerdir. Şimdilik bu hırsız ve katil sürüsünü engelleyen "dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olma" ihtimalinin güçlü olmasıdır.

Önümüzde bu açıdan kendi içinde çelişkiler barındıran, başta Türkiye halkı olmak üzere bölge halkları açısından tehlikeleri de içeren bir süreç bulunmaktadır. Türk hakim sınıflarının kendi içlerinde koalisyon görüşmeleri ve olası erken seçim gündemiyle birlikte; hem içerde halka yönelik çeşitli provokasyonlara girişme, ilerici ve devrimci güçlere yönelik faşist devlet terörün artırılma ve hem de dışarıya özellikle de Suriye'ye yönelik örtülü örtüsüz operasyonların sürdürülmesi ihtimal dahilindedir.

Bu süreçte Kürt Ulusal Hareketi'nin temel gündemini ise 12 Haziran'da yapılan KCK Yürütme Konseyi toplantısında belirlenen politika oluşturacaktır. KCK, her koşulda esas alacağı projeyi Abdullah Öcalan'ın 2014 Kasım ayında açıkladığı "Barış ve Demokratik Müzakere Süreci Taslağı" olarak belirlemiş durumdadır. Kürt hareketi kendi doğru bildiği "çözüm" politikasında ısrarcıdır. Halk hareketinin temel gündemi ise bu gelişmelerden hareketle safaları daha da sıklaştırmak ve özellikle mücadelelenin en sıcak alanlarında konumlanmaya öncelik vermek olmalıdır.

Önümüzdeki sürecin kendi içinde keskin çelişkileri barındıran özelliği beraberinde, başta seçim süreci olmak üzere bu süreçte kurulan kitle ilişkilerinin daha da sağlamlaştırılmasını ve bütün faaliyetçilerin mücadelelerini bir üst aşamaya taşımalarını getirmektedir. Devrimci mücadele ancak bu şekilde geliştirilip güçlendirilebilir.

İsviçre: İsviçre'de ATİK'le Dayanışma Komitesi'nin Yeşilçalı'ya özgürlük haftası olarak ilan etmesinin akabinde İsviçre'nin birçok yerinde yoğun bir şekilde yürüyüşe çağrı, afiş ve sticker gibi çalışmalarla

Yeşilçalı'ya özgürlük eylemleri devam ediyor

devam ediyor.

Bu çalışmalardan biri de 11 Haziran'da Bern merkezinde, anarşist grup tarafından sokak tiyatrosu yapılarak tüm politik tutsaklara özgürlük

talebiyle sürdü.

Sokak tiyatrosunda, Yeşilçalı'nın Türkiye de devrimci mücadele yürüttüğü için terörist ilan edildiğine ve hakkında arama çıkarıldıktan sonra

İsviçre'ye yerleştiğine ancak burada da terörist olarak tekrar tutuklandığına dikkat çekildi. Sokaktan geçen kitlenin ilgiyle izlediği oyun esnasında sık sık "Yeşilçalı'ya özgürlük" sloganları atıldı.

İran'ın Nükleer Turu başladı

ABD'nin BOP projesi kapsamında özellikle İsrail için ciddi bir tehdit unsuru olan İran'ın nükleer donanımı bölgedeki dengeleri sarsacak gibi. Bu açıdan süreç yavaş işlemekte ve detayların üzerinde durmak zaman almaktadır.

Bilindiği üzere İran'ın nükleer görüşmeleri 30 Haziran günü 5+1 ülkeleri ile yapılacak görüşmeler neticesinde netleşecek. Büyük oranda netlik kazanan nükleer program özellikle batılı emperyalistler açısından ciddi tedirginlik taşımaktadır. 30 Haziran tarihi yaklaştıkça, İran ve 5+1 ülkeleri arasındaki nihai anlaşma konusu dünya gündeminin başköşesine oturmaktadır. Zira İran'ın nükleer programı konusunda nihai anlaşma metninin yazımı amacıyla yürütülen müzakerelerin sekizinci turu Avusturya'nın başkenti Viyana'da başladı. Müzakerelere, ABD, Rusya, Çin, İngiltere, Fransa ile Almanya'nın oluşturduğu 5+1 grubu ve İranlı diplomatlar katılıyor.

Görüşmeler bir yana görüşmelerin oluşturduğu atmosferin incelenmesi gerekmektedir. Zira müzakere eden taraflar arasındaki temel çelişki, İran'ın askeri üslerine gelişigüzel ziyaretlerin gerçekleştirilebileceği ve "doğruluk ve dürüstlük" denetim mekanizmasının yürürlüğe girmesi ko-

nusudur. Ayrıca, "AP Plus" denilen ek protokolün ek maddeler ve senetlerinin imzalanması da, önemli konulardan birisi sayılmaktadır. Viyana'da yapılan anlaşma hazırlığı müzakereleri öncesinde, ABD Dış İşleri Bakan Yardımcısı Antony Blinken, müzakerelerin ancak kalıcı ve daimi bir anlaşmanın hazırlanacağına dair açıklama yaparken, İran Dış İşleri Bakan Yardımcısı Seyyed Abbas Aragchi yapılacak olan anlaşmanın belirli bir sürece yayılacağını vurgulamıştı. Ayrıca Aragchi, İran'ın NPT anlaşmasına bağlı kaldığını ve taahhütleri yerine getireceğini de sözlerine eklemiştir. Zaten ek protokol konusunun kabul edilmesi de, işte bu taahhütlerden birisi sayılmaktadır. Mart 2015 tarihinden beri İran ve 5+1 müzakereleri tarafından Haziran'ın sonuna dek tanımlanmış süreç, hızlı bir şekilde bitmek üzeredir. Fakat Rusya Dış İşleri Bakan Yardımcısı Sergey Rybakov, geçen hafta yaptığı haftalık basın açıklamasında müzakerelerin çok yavaş ilerlediğini, ancak sonuçta kesin bir anlaşmanın yapılacağını söyledi.

Uluslararası Nükleer Ajansı Konseyi'nde konu İran

Görüşmelerin sürdüğü bu günlerde aynı zamanda Uluslararası Nükleer Ajansı Konseyi de Viyana'da gerçekleşmektedir. Konu ve gündem ise yine İran'ın nükleer enerji programı. İşte tüm bunları bir araya getirdiğimizde denilebilir ki; tarafların gayesi İran nükleer programı konusunu sorun halinden çıkarıp, aradaki ihtilaf ve anlaşmazlıklara bir çözüm yolu getirmektir. Zira Nükleer programları organize eden ajansın başlıca gündeminin İran olması İran'ın daha netleşmeyen nükleer programının ha-

zırlanması anlamına gelmektedir.

ABD'nin BOP projesi kapsamında özellikle İsrail için ciddi bir tehdit unsuru olan İran'ın nükleer donanımı bölgedeki dengeleri sarsacak gibi. Bu açıdan süreç yavaş işlemekte ve detayların üzerinde durmak zaman almaktadır. Nitekim İran yetkililerinin açıklamasına istinaden, protokolün hazırlanmasında 20 sayfa yazılmış, ancak 8 sayfası temel konular ve kalanlar ise hep detaylar olarak kalmıştır. İşte bu da, tarafların karşılıklı olarak taahhütlerin yerine getirilmesinde bağlayıcı maddelerin konulmasını göstermektedir.

İran Nükleer Enerji Kurumu sözcüsü Behruz Kemalvandi ise henüz ek protokolü kabul etmeleri ama imzalamadıklarından dolayı, ülkenin nükleer faaliyetlerinin açıklanmasını yapmamaktadır. Ek protokolün imzalanmaması süreci tıkayan başlıca konudur.

İran, 8. Cumhurbaşkanı Seyyed Mohammad Hatemi döneminde gönüllü olarak ek protokolü geçici olarak bir süreliğine kabul edip imzalamıştır. Ancak tek taraflı yaptırımlar ve ambargoların uygulanmasından sonra, İran tek taraflı olarak protokolden geri çekilmiş ve anlaşmayı feshetmiştir. Ondan sonraki tarihten itibaren uluslararası nükleer enerji ajansının çeşitli bahane ve güvensizliklerinden dolayı yaptırımlar devam etmiş ve sonunda İran ile Batılı emperyalistler arasındaki diplomatik ve ekonomik krizler ortaya çıkmıştır.

Süreç çıkmaza girebilir

Bu bağlamda, birçok politika yorumcularının açıkladıkları gibi artık İran ek protokolü imzalar ise süreç hızlanacaktır.

5+1 tarafından ek protokole ek maddelerin konulmasının nedeni ise İran'ın bölgesel politikalarda batılı emperyalistlerin önünü tıkayacağıdır.

Almanya'da Dale Carnegie Enstitüsü yetkililerinden olan Mark Hibbs, konuya ilişkin yaptığı açıklamada "Cenevre siyasi bildirgenin yayımlanmasından sonra ajans devamlı çözüm sürecini desteklemekte ve çözümlü artık batı devletlerinin takdirine bırakmıştır. Müzakerelerin mahiyeti zaten anlaşmanın, denetimlerin ve ajans tarafından kararların onaylanması mimarisi doğ-

rultusundadır. Dolayısıyla, bazı istek ve talepler artık müzakere masasında çözüm bulabilecek ve ajans ise bunları onaylayacaktır. Ama bu arada bir boşluk da var ve bunu göz ardı etmemek gerekir. Eğer İran'ın savunma tesislerini ara sıra denetleme konusu 5+1 tarafından değil de ajans tarafından gerçekleştirileceği öngörülür ama İran buna imkan tanımıyorsa büyük bir ihtimalle müzakereler çıkmaza girebilecektir." (Tasep. 14.06.2015)

Bu kapsamda diyebiliriz ki; bölgesel gücü tercih eden ve özellikle ABD emperyalizminin taşeronu konumundaki ülkeleri tehdit eden İran'ın elde ettiği askeri birikimini (sırları) kolayca bütün denetçilere açması mümkün değildir. Bunu yapsa bile deneti belli kısıtlamalara tabi tutacağı kesindir.

İtalya-Fransa sınırında göçmenlere şiddet

H. Merkezi: İtalya'nın Fransa sınırına yakın olan Ventimiglia kasabasında beş gündür bekletilen ve oturma eylemine giren göçmenler, polis şiddetine uğradı.

Savaşın talan ettiği Sudan ve Eritre'den kaçmak zorunda kalan 200 göçmen, akrabalarının yanına yerleşmek için İtalya'dan Fransa'ya geçmek istedi ancak Fransa polisi tarafından engellendi. İzin verilmeyince oturma eylemi yaparak açlık grevine giren göçmenler, çadır kurarak ayrıca yol kapatma eylemi yaptı. "Geri gitmiyoruz, yolu açın" ve "Özgürlüğe ihtiyacımız var" dövizlerini açan göçmenlere İtalya da kitle de destek verdi.

16 Haziran günü kurdukları çadır kenti dağıtmak isteyen İtalya polisi, göçmenlere saldırdı ve tutuklama merkezlerine götürmek amacıyla zorla arabalara bindirdi.

İtalyan Başbakanı Matteo Renzi'nin "Göçmenler için B planımız var" söyleminde bulunmuştu. Matteo Renzi, göçmenlerin İtalya'da kesinlikle kalmaması, başka ülkelere alınmasını istiyor.

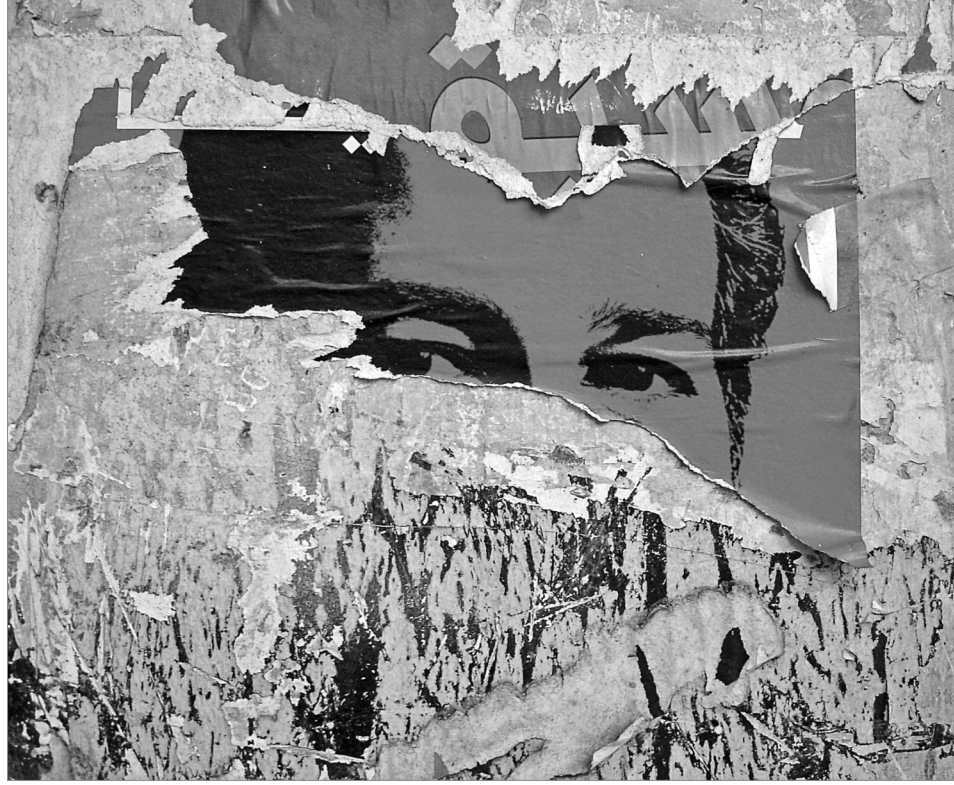
Örgüt; ilkeleri, hukuku ve kolektif işleyişiyle vardır

Devrim kitlelerin eseri olacaktır ve fakat bu kitlelere önderlik edecek, onların o dağınık öfkesini doğru yere kanalize ederek onları örgütlü bir güç haline getirecek olan da örgüttür.

Bazen aynı şeyleri, onlarca-binlerce kez tartışmak zorundayız. Bizim bunlardan ne bıkmak ne de kaçmak gibi bir lüksümüz var. Devrim bir ihtiyaç ve zorunluluk olduğu sürece, gerçekleştirilmesi için bir örgütlenme de bu örgütlenmeyi sürekli geliştirmek de bir ihtiyaç ve daha ötesi zorunluluk olmaya devam edecek. Örgüt demek, bir amaç için bir araya gelmiş insanlar demek. Ve hepimiz biliriz ki insan demek aynı zamanda sorun demektir. Üstelik çözümü de kendi içinde barındıran bu sorunlar, gelişmenin-ilerlemenin de esas dinamiklerinden birini oluşturur.

Bu sorundan bıkmamanın-kaçmamanın mümkün olmamasının diğer bir yanını da, her gün saflarımıza katılan özellikle genç devrimcilerin varlığı oluşturur. Genç-yeni devrimcilerin örgüt bilinciyle, örgütün işleyişiyle eğitilmesi, bu bilinci pratiğe geçirebilmesi devrim yapacak bir örgüt olmanın da örgütün sürekli geliştirilerek devamlılığının sağlanmasının da koşullarından biridir.

Ve en sonu, bu sorundan bıkmamanın-kaçmanın mümkünü yok, çünkü örgütü oluşturan (yeni ya da eski) hiçbir bireyin değişimden kaçması mümkün değildir. Yani kimsenin "ben ideolojik-politik-teorik gelişimimi tamamladım, bu sorunlardan muafım" deme hakkı-lüksü yok. Böyle söyleyen kişi, en başta o tamamladığını dediği gelişimin temellerinden biri olan diyalektiğe sırtını dönmeye çalışmaktadır. Üstelik o "hakim olduğu" diyalektiği "yenilere" anlata anlata bunu yapmaktadır. Ancak bizim sırtımızı dönmeye çalışmamız zavallı bir körlükten başka bir anlama gelmez. Çünkü diyalektik öyle bir şeydir ki, siz onu ne kadar dikkate almamaya çalışırsanız çalışın, peşinizi bırakmaz, arkamda bıraktım dediğiniz an, tam karşınıza dikilir ve en acı tokatlarından birini atar size. Bu tokat karşısında sizin tepkiniz ve duruşunuz gelecekteki yerinizi de belirler. Bu bir tercihtir artık: Tokatın nereden geldiğine takılıp ona göre bir tercihte de bulunabilirsiniz,

"hiç acımadı ki" deyip yolunuza devam etmeye de çalışabilirsiniz, ve hatta diyalektikle kavgaya da tutuşabilirsiniz... Bunların hepsi bir tercihtir ve unutulmamalı ki, her tercih aynı zamanda bir vazgeçişdir. "Ne"den vazgeçeceğimizin kararı ve ortaya çıkarttığı sorumluluk tamamen bize aittir.

Kısacası, kimsenin (ama hiç kimsenin) öğrenmekten, ideolojik eğitimden-tartışmalardan muaf olmak, kaçmak gibi bir lüksü olmadığını ifade edelim. Dolayısıyla, "devrimci saflara birçok zaafımızla geliriz, bunlarla mücadele etmeliyiz, bu da zaman alır" gibi önermeleri doğru, fakat eksik olarak değerlendirebiliriz. Evet, devrimci saflara, burjuva toplumun tüm pislikleriyle geliriz ve bunlardan kurtulmamız gerekir ancak bu örgütün de (tüm üye, kadro ve militanlarıyla) hala bu toplum içinde bulunduğunu, dolayısıyla devrime kadar (ve devrimden sonra da farklı şekillerde de olsa) bu mücadelenin sürdüğünü/sürmesi gerektiğini yadsıyamayız.

Bu girişten sonra, işe en başından başlayabiliriz. Devrim kitlelerin eseri olacaktır ve fakat bu kitlelere önderlik edecek, onların o dağınık öfkesini doğru yere kanalize ederek onları örgütlü bir güç haline getirecek olan da örgüttür. Yani örgüt olmaksızın bir devrim olabileceğini hayal dahi etmek mümkün değildir. Bu noktada amaç-araç ilişkisini karıştırmamak önemli. Örgüt amaçlaştığı oranda, gerçek amaç olan devrim fikri-pratiği vs. ortadan kalkar, en hafif haliyle lafzı edilen ancak gerçekleşmesi mümkün olmayan bir ütopya haline alır. Diğer yandan böyle bir ele alış, örgütü fetişleştirir,

ona dokunulmaz, eleştirilemez, değiştirilemez, hata yapmaz vs. vs. özellikler yüklenir. Yani örgüt, soldan bir bakış açısıyla tasfiye edilir.

Oysa örgüt, hatalar yapan, bu hataları eleştirilebilen, bunları düzeltme iradesine sahip, değişime açık, hatta "zamanı gelince" kendisini de ortadan kaldırarak yeni bir aşamaya sıçratan canlı bir organizmadır.

Örgüt ilkeleriyle vardır!

Bir amaç için bir araya gelmiş, ortak hedef doğrultusunda organize olan, kolektif bir işleyişe sahip olan örgütün, herkesi bağlayan ilkeleri olmaksızın bir örgüt vasfı kazanamayacağı, adına örgüt dence bile ortak amaç-hedefi gerçekleştiremeyeceği bizler için artık açık olmalı.

İlkelerin, kararların ve parti hukukunun herkes için bağlayıcılığı oranında eşit şekilde uygulanması kritik önemdedir. [Mutlak bir eşitlikten bahsetmediğimiz açıktır.] Geniş halk kitlelerinden, Parti tabanına, Partinin sempatan ve militanlarından, üyelerine ve kadrolarına (en nihayetinde Parti önderliği de denebilir) bu bağlayıcılık artmakta, kaba bir tanımla "haklar-özgürlükler azalırken, görev-sorumluluklar çoğalmaktadır". Bunun tersinin yaşandığı bir parti, elbette bir parti olabilir ama "komünist" vasfını bir kenara bırakarak. Çünkü en başta "adalet" denilen olgu yara alır ki, bu da tüm ezilenler için adaleti yerine getirecek bir partinin direkt niteliğine dair yaradır.

İlkelerin, herkes tarafından istendiği gibi yorumlanabileceği, bazen "özgün koşullar" denilerek çiğnendiği, "yeter ki işler yürüsün" denilerek göz ardı edildiği, "bir hata yapılmasının önüne geçmek" adı altında ortadan

kaldırıldığı bir yapının komünistliğinin tartışılmalı hale gelmesi kaçınılmaz olur? Herkes kendi bulunduğu noktadan bir değerlendirme yaparsa, tablonun tamamını görmediğini kabul etmezse, yani kısacası sübjektivizmle sakatlanmış bir bakış açısıyla, ilkeleri de "gerekirse" (bu açıktır ki "ben gerekli görürsem" diye okunmalıdır) hiç saymaya yetkili sayarsa orada açıktan örgütün tasfiyesi söz konusu olur. Hem de gözümüz gibi korumak adına yola çıktığımız örgütü... Bu noktada "bir kereden bir şey olmaz", "ama ben yoldaş...", "bu konuda sorumluluğu ben alıyorum", "ben şuyum-buyum" vs. vs. söylemler, durumu kurtarmaz, aksine tasfiyeci duruşun derinliğine işaret eder.

İlkeler yoksa, parti de yok! Bunun anlamı, ilkeler değişmez, bir kere konulmuşlarsa ölene kadar arkasındayız vs. vs.den bahsetmiyoruz elbette. İlkeler de (çoğunlukla) parti gibi canlı, tarihsel, yerine ve zamanına göre değişecek, kaldırılabilir, insan yapımı olgulardır. Tabu değildir kısacası. Ama bir bireyin (evet kim olursa olsun) bu ilkeleri hiçe saymaya, görmezden gelmeye, değiştirmeye, ortadan kaldırmaya gücü yetmez. Bunun için kolektifin, bütünü gören iradesi gereklidir. (**Devam edecek**)

Kavgada Ölümsüzleşenler

Efendi Diril: 1956 Dersim Ovacık Hülükuşağı doğumlu olan Diril, 1976'da Proletarya Partisi saflarına katılır ve kısa zamanda kendini geliştirerek Proletarya Partisi üyesi olur. Diril, 30 Haziran 1980 tarihinde kafasına 20 kurşun sıkılarak İstanbul Kanarya'da katledilir. Cenazesi Ovacık'ta 2000 kişinin katılımı ve yoldaşlarının silah atışlarıyla görkemli bir şekilde defnedilir.

Bargini Şehitleri:

Metin Eker: 1962 yılında Dersim Hozat Ergen (Geçimli) doğumlu olan Eker, Dersim Bargini'de 29 Haziran 1985'te ölümsüzleşti.

Aziz Erkoç: 29 Haziran 1985 tarihinde Ovacık Eğrikavak köyünde çıkan çatışmada şehit düştü.

Nihat Topuzoğlu: 1961 Dersim Ovacık Topuzlu köyünde doğan dağların Mazlum'u, yurtdışından gelerek profesyonel faaliyete girdi.

Hayrettin Bakış: Dersim halkının Kureyş'i olan Bakış, 1979 yılında ilk kez hapisaneye girmiş, 2 yıla yakın orada kaldıktan sonra çıkar çıkmaz profesyonel faaliyete katılmıştır.

Sınırları aştık, barajları yıktık, zaferi kazanacağız! -1-

Hem politik hem de pratik anlamda oldukça yoğun bir süreci geride bıraktık. 7 Haziran 2015 Genel Seçimleri hem başta AKP olmak üzere tüm sistem partileri hem de ezilenler açısından önemli verileri açığa çıkaran bir süreç oldu. Seçimlerden 1. parti olarak çıkmasına rağmen Ortadoğu'daki dış politika ve Türkiye ile T. Kürdistanı'nda uyguladığı iç politikaları iflas eden AKP seçim kaybedeni olurken; 3. parti olarak çıkan MHP ile aynı sayıda milletvekili çıkaran ve meclise 4. parti olarak giren HDP seçimin kazananı olmuştur.

Bu seçimlerde HDP'yi destekleyerek, "Oylar HDP'ye" şiarıyla sürecin bir parçası olarak bizler de seçimlerin ardından hem genel politik atmosferi hem de bu süreci özerken önümüze koyduğumuz hedefleri gerçekleştirmeye dair attığımız adımları değerlendirmeliyiz. Bu değerlendirmeyi yapmak, önümüzdeki dönemin omuzlarımıza yüklediği devrimci görev ve sorumlulukları açığa çıkarmak ve gerçekleştirmek için elzemdir.

Bu sorumlulukla 20-21 Haziran tarihlerinde İstanbul'da bir toplantı düzenleyerek hem seçim sonuçlarını hem de çalışmalarımızı değerlendirdik. **İstanbul**, **Mersin**, **Antakya**, **Bursa**, **Bursa-Gemlik**, **Dersim**, **İzmir**, **Antalya**, **Tokat**, **Samsun**, **Aydın-Didim**, **Antep** ve **Ankara**'dan katılımların gerçekleştiği toplantıda şu 3 temel başlık üzerine tartışmalar gerçekleştirildi: Seçim sonuçlarının değerlendirilmesi, Partizan'ın tavrının alanlarda nasıl karşılık bulduğu-çalışmalarımızın değerlendirilmesi ve bu süreçte edindiğimiz deneyimlerin ışığında önümüzdeki sürece dair öneriler... Bu tartışmaların bir kısmını aktarıyoruz:

7 Haziran, Gezi'den sonra AKP'ye vurulmuş en güçlü darbedir!

2013 Mayıs'ının son günlerinde başlayan ve ezilenlerin çok çeşitli kesimlerini biraraya getiren Gezi İsyanı, AKP'nin 11 yıla varan iktidarına vurulmuş en büyük dar-

Bu seçimlerde HDP'yi destekleyerek, sürecin bir parçası olarak bizler de seçimlerin ardından hem atmosferi hem de önümüze koyduğumuz hedefleri gerçekleştirmeye dair attığımız adımları değerlendirmeliyiz. Bunu yapmak, önümüzdeki dönemin omuzlarımıza yüklediği görev ve sorumlulukları açığa çıkarmak ve gerçekleştirmek için elzemdir.

be olmuştu. Yalpalayan, sarsılan ve geriledikçe saldırganlaşan AKP bu süreçte 8 kişiyi katletmiş, ancak buna rağmen iktidar ve yönetimde kaybetmeye başladığı kan kaybını durduramamıştır. Keza Gezi İsyanı'nın ardından yaşanan artışlar (Eylül Sendromu, 17-25 Aralık Yolsuzluk Operasyonları vb.) bu kan kaybını artmış, bu yüzden de başta R. T. Erdoğan olmak üzere AKP'nin kodamanları her fırsatta Gezi İsyanı'na olan nefretlerini kusmak-tan geri durmamışlardır.

Ancak o süreçten bu yana gerçekleşen bir yerel seçim ve cumhurbaşkanlığı olmak üzere her iki seçimde de; halk kitleleri nezdinde demokrasi aracı olarak hala bir "umut" olarak varlığını sürdüren sandıkta bu kan kaybının çok açık bir şekilde görülmeyişi, Gezi İsyanı'nın etkilerine dönük bir kuşkuya yol açmıştı. Tam da bu noktayı ve Gezi İsyanı'nın toplumsal karşılığını iyi okuyan HDP, bu seçimlere parti olarak girmiş ve 7 Haziran'da AKP'ye % 10'a yakın bir oy oranı ve 55 milletvekili kaybettirerek bu kan kaybını açık bir hale getirmiş; meclise Gezi İsyanı'nın ruhundan izleri taşımıştır.

HDP'nin Gezi İsyanı'nda sokağa dökülen ezilenlerin hemen her kesiminden (Aleviler, Ermeniler, Süryaniler, kadınlar, gençler, muhafazakar ancak AKP'nin politikalarından rahatsız olanlar vd.) gösterdiği adaylarla hazırladığı seçim profilinden tutalım da, seçim süreci boyunca özellikle Batı illerinde bağımsız demokrat kesimlerden oluşturduğu örgütlülükler; AKP'nin her türlü provokasyon, faşist saldırı, katliam girişimi, linç saldırısı, bombalamalarına karşı sergilediği olgun tavrından seçim günü her türlü oy hırsızlığına karşı yarattığı seferberlik ruhuyla

HDP, Gezi İsyanı'ndan bu yana açığa çıkan deneyimleri (ve elbette ki 30 yıldır verilen mücadeleden edinilen deneyimlere eke olarak) yaşama geçirmiş ve tüm bu örgütlü duruşun meyvesini toplamıştır.

Kuşkusuz bu sürecin en öne çıkan yanı ve en önemli kazanımı başta Kürt halkı olmak üzere Ermenilerin, Alevilerin, kadınların, gençlerin, dışlanan, ayrımcılığa ve baskıya uğrayan kesimlerin kendi gücüne olan inancının ve güveninin artmasıdır. Bunu en bariz seçim çalışmaları boyunca HDP'ye oy veren yaklaşık % 10'luk bir kesimin (ve tabii yaş 18'in altında olup da oy kullanamayan gençleri de dahil ettiğimizde bu oran daha da artıyor) sokakta ve örgütlü bir şekilde süreci geçirmesinden görebiliriz. Aynı zamanda kitlelerin politika üretmesi, ortak akıl yürütmesi de bu dönemin öne çıkan kazanımlarından biridir.

Eylem ve miting yapmanın bile ciddi anlamda saldırılarla karşılaştığı Erzurum, Samsun, Tokat gibi bölgelerden Samsun ve Erzurum'da HDP'nin miting örgütlenme iradesi göstermesi, Tokat'ta sindirilmiş ve yoğun jandarma baskısına karşın ısrarla HDP çalışması yürütülmesi; hem bu süreçte kitlelerin kendine olan güveni artırdığına hem de demokratik alanların genişletilmesine hizmet ettiğine örnek olarak gösterilebilir. Ki bunlar kesinlikle küçümsenecek kazanımlar değildir.

Bu seçim süreci, parlamentarist sistemin toplumsal muhalefete etkisi bakımından çeşitli risklerini içerisinde barındırır da, demokrasi ve örgütlenme bilincinin geliştiği ve ezilenlerin kendine olan güveninin arttığı bir dönem olması bakımından çok önemlidir. Demokratik halk devrimi iddiasını taşıyan bizler açısından

sürecin en önemli kazanımı ve bundan sonraki süreçte üzerinden ilerlememiz gereken dinamğin burası olacağı açıktır.

Şovenizme darbe, demokrasiye nefes...

Yine bu sürecin bir diğer kazanımı da şovenizmin geriletilmesi konusunda Gezi İsyanı'nda açılan gediğin büyütülmesidir. Devletin en temel argümanlarından biri olan şovenizm, halk kitlelerin birlikte düşünmesini ve devlete karşı bir duruş sergilemesini engelleyen önemli bir silahtır. Bu süreçte bu silahın önemli bir oranda kırıldığını söylemek mümkün.

Elbette ki tamamen kıldığını iddia edemeyiz. Ancak HDP'nin hemen her bölgede oyunu yükseltmiş olması bu gediğin derinleştiğini gösteren önemli bir veridir. Örneğin seçim sürecinde devlet eliyle ırkçı saldırıların da gerçekleştirildiği Samsun'dan yapılan aktarımlarda bölgede gerçekleştirilen ev gezmelerinde halkın HDP'ye oy vermese bile ciddi anlamda bir kabullenişin olduğu görülüyor. Keza İstanbul'da Beşiktaş ve Etiler gibi bölgelerde bile HDP'ye verilen oy oranlarında yaşanan ciddi artış bir diğer örnektir.

Bu süreçteki en önemli başarılarından biri de **Halkların Demokratik Kongresi** ile başlayıp **Halkların Demokratik Partisi** oluşumuyla devam eden süreçte çeşitli devrimci, demokratik, ilerici kesimleri biraraya gelmesi iradesinin bu süreçte daha güçlü bir biçimde sergilenmesidir. Seçim sürecinde de 4 yıla varan bu çabasının karşılığını gören HDP, sadece T. Kürdistanı'nda ve Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı bölgelerde değil ülkenin hemen her ilinde, ilçesinde, mahallesinde, köyünde oyunu artırarak "Türkiye partisi" olma iddiasını gerçekleştirme yönünde önemli bir başarı elde etmiştir.

Burada önemli bir tartışma da Demirtaş'ın seçim sonuçlarına dair yaptığı ilk açıklamada kullandığı ve daha sonraki süreçte sıkça dillendirilen "emanet oylar" meselesidir. Burada bahsi edilen; AKP nezdinde faşizmin geriletilmesi, demokratik mücadele alanlarının genişletilmesi, Kobanê ve Şengal'de yaşanan süreç gibi birçok nedenle bu süreçte HDP'nin desteklenmesi gerektiğini ortaya koyan devrimci kurumların tutumlarıdır. Biz de tam da bu nedenlerle HDP'yi taktiksel olarak bu dönemde desteklemiş durumdayız. Elbette önümüzdeki süreçte bizim bu tavrımızın devam edip etmemesi güncel politikaların yanı sıra HDP'nin tutumuna da bağlı bir konudur.

Daha önce cumhurbaşkanlığı seçimleri sürecinde HDP'nin adayı olan HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın diğer parti başkanlarına göre daha açık sözlü ve daha pozitif bir şekilde sürdürdüğü seçim çalışmalarının da ciddi anlamda etkisi olduğunu belirtmek gerekir.

Ortadoğu'da "takke düştü, kel görüldü"

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın TC'ye bıraktığı en büyük miraslardan biri olan % 10 barajının yıkılmasında ve faşist poli-

tikalarn geriletilmesinde diğ er en önemli etken kuşkusuz ki; AKP nezdinde TC'nin Ortadoğ u ve Kürt politikasıdır.

2013 Newroz'unda başlatılan "çözüm süreci" ile Kürt hareketi ile masaya oturmak zorunda TC devletinin sözcüsü AKP hükümeti, Kürt halkı nezdinde diğ er partilere oranla belli bir prestij kazanmış ve dini kendisine örtü olarak kullanmasıyla da muhafazakar Kürtler üzerindeki bu etkisini derinleştirmiştir. Ne var ki hem "çözüm süreci"ndeki pratikleri hem de Ortadoğ u'da yaşanan ve özelde Rojava Kürtleri'ne dönük yaklaşımları ile AKP'nin bu prestiji yerle bir olmuş, deyim yerindeyse "takke düşmüş, kel görünmüştür"! Suriye'de yaşanan ve 3 yıla dayanan iç savaşta gerici, dinci örgütleri destekleyen AKP'nin bu sürecin en kanlı örgütü olan DAİŞ'e dönük yardımları iyiden iyiye teşhir olmasıyla bu prestij ve kan kaybı kendini seçimlerde de göstermiştir.

Suriye'deki iç savaş sürecinde kendi öz yönetimini oluşturma adımlarını sıklaştıran bölgedeki Kürt halkı ve örgütlü temsilcisi PYD önderliğinde gerçekleşen Rojava Devrimi'nin ardından Ortadoğ u'da rüzgar Kürt halkından ve örgütlü güçlerinden yana esmeye başlamış, bu rüzgar ülkemiz Kürdistan'ında da yansımaları bulmuştur. Rojava meselesinde AKP bir devlet refleksi göstererek, Kürt oluşumu istemediğini, bunun "DAİŞ'ten daha tehlikeli bulunduğunu" ifade etti açıkça ve önünü kesmeye çalıştı. Halk kitleleri bu durumu 6-8 Ekim Kobane serhildanlarında net bir şekilde gördü. Bu atmosferle beraber AKP'ye oy veren Kürt kitleleri açısından bir kırılma oldu. Diğ er kesimler açısından Kürtler'deki bu kırılma etkili oldu.

Sürecin en barbar örgütü DAİŞ'in Ortadoğ u halkları nezdinde korkulu rüya haline geldiğ i bir süreçte Şengal'de ve ardından da Kobanê'de YPG/YPJ önderliğinde, aralarında Türkiyeli devrimci örgütlerin de bulunduğu savaşçı güçler karşısında aldığı büyük yenilgiler bu rüzgarı fırtınaya çevirmiş, sürecin Kobanê ve Şengal'de yürütülen mücadelelerdeki kazanımın seçimlerde de % 13'lük bir oy oranı ile karşımıza çıkmıştır. Burada özellikle Erdoğan'ın "**Kobanê düştü, düşecek**" şeklindeki kanlı ve sevinç dolu çığlığının, yıllardır AKP'ye oy veren Kürt emekçiler nezdindeki kırılmayı ciddi anlamda derinleştirdiğ inin altını çizmemiz gerekiyor.

Seçim okuması yaparken es geçemeyeceğ imiz önemli bir olgu da R. T. Erdoğan'ın kendisidir. Kendisini 13 yıllık AKP iktidarının ustası olarak niteleyen Erdoğan, özellikle Gezi İsyanı'ndan bu yana halkın iktidara olan öfkesinin simgeleşt iğ i isim olmuştur. İşçi-emekçilere, kadınlara, LGBTİ'lere, muhalif tüm kesimlere dönük nefret söylemleri ve hedef göstermesiyle bu öfkenin adresi olmayı hak etmiş olan Erdoğan, son yıllarda "başkanlık sistemi"ne dair körlemesine arzusuyla kendisine yönelik öfkeyi artırmış, HDP doğru bir okumayla "**Seni başkan yaptırma-yacağız**" şiarıyla sürece etki etmiş ve öfkeyi örgütlemiştir.

Seçim sürecinde HDP'nin çeşitli çıkmazları

Tüm bu değ indiğimiz noktalar HDP ve

HDP çevresinde biraraya gelen örgütlü güçlerin ortak aklı ile yapılan politikalar ve doğru bir hatta ilerlediğ inden halkta da yansımaları bulmuştur. Sürece rengini veren ve önderlik eden Kürt hareketi olduğ u ve bu sürecin aynı zamanda Kürt hareketinin 30 yılı aşan mücadele deneyimlerinin de bir sonucu olduğ unun altını çizmek gerekiyor. Halk hareketi yaratma, yerel yönetimler ve parlamento konusundaki deneyimlerinin bir sonucu olarak ve büyük bir risk göze alınarak seçimlere parti olarak girme konusunda ısrarlı oldu. Bu ısrarın başta Kürt hareketi olmak üzere tüm devrimci, demokrat ve ilerici kesimlere ciddi anlamda kazanımları oldu elbette. Ancak diğ er yandan süreçteki çeşitli çıkmazları da görmek ve değerlendirmek gerekiyor.

İlk olarak değ inmemiz gereken nokta; HDP'ye rengini veren Kürt hareketinin işçi sınıfına olan uzaklığının bu süreçte bir kere daha somutlandığıdır. "Türkiye partisi" olmak ve ülkedeki tüm ezilen kesimlerin taleplerini savunma şeklindeki önemli iddianın yaşam bulmasının en temel yolunun işçi sınıfının taleplerinin sahiplenilmesi olduğ u açıktır. Kaldı ki, seçim sürecinde tüm sistem partilerinin beyanname ve seçim vaatlerinde temel noktalardan birini çalışma koşulları, işçi cinayetleri, asgari ücret vd. konularda işçi sınıfının insanca yaşam talepleri oluştururken HDP'nin bu noktada ciddi anlamda eksik kaldığı açıktır. Seçim beyannamesi sıralamasında dahi oldukça arka planda kalan bu taleplerin seçim meydanlarında dillendirilmesi bile adayların inisiyatifine bırakılan bir konu oldu.

Diğ er yandan 1 Mayıs'ta T. Kürdistanı'nda gerçekleştirilen mitinglerin azlığından tutalım da başta İstanbul olmak üzere yapılan 1 Mayıs eylemlerine HDP'nin katılımda yaşadığı tutukluk bunun açık bir şekilde görüldüğü dönem oldu. Hatta bu konuda 1 Mayıs çalışmalarına ağırlık veren kurumların kimi yerlerde HDP tarafından "seçim çalışmalarına değil de 1 Mayıs'a ağırlık verdikleri" gerekçesiyle eleştiriye maruz bırakılmaları, HDP'nin konuya uzaklığına ve HDP içerisinde yer alan devrimci-demokrat kurumların konu ile ilgili etkilerinin yetersizliğine işaret etmektedir.

Bir diğ er önemli konu "kadın partisi" olma iddiası taşıyan HDP'nin toplumsal cinsiyet eşitliğini yaşama geçirme konusunda kimi noktalarda yaşadığı tıkanıklıktır. Kuşkusuz kadın ve LGBTİ'ye dönük şiddetin, katliamın, nefretin arttığı ve buna paralel kadın ve LGBTİ'lerin bu duruma isyanını daha fazla sokağa yansıttığı bir dönemde HDP, diğ er partilerle karşılaştırılamayacak derecede bu isyanın örgütlenmesinde alternatif olmuş ve seçim başarısının dayandığı noktalardan biri de erkek egemenliğinin yarattığı tepki olmuştur. Kadın hareketinin önemli bir kazanımı olarak uygulamaya konulan fermuar sistemi ile adaylarının % 48'i kadın olan HDP'nin meclise giren milletvekillerinin % 40'ının kadınlardan oluşması da önemli bir başarıdır. Ancak milletvekillerinin belirlendiğ i dönemde fermuar sistemine uyulmayarak verilen falsolar hiç de az değildir. Keza Demirtaş'ın yalnızca Kürt değil çeşitli kesimlerden kitlelerin üzerindeki etkisinden faydalanmacı tutum; bu süreçte eşbaşkanlık sistemindeki eşitliğ e aykırı bir şekilde Demirtaş'ın diğ er eşbaşkan Figen Yüksekdağ'a oranla daha fazla öne çıkarılması ve söz sahibi olmasına neden olmuştur.

Ayrıca aday adaylıklar sürecinde LGBTİ'lerden çok sayıda başvuru olmasına rağmen Kürt hareketi içerisinde LGBTİ hareketi ile ilişkilenebilir dönük eleştirilerin artması sonucunda yalnızca bir LGBTİ'nin adaylığı (Eskişehir) kabul görmüş, ancak meclise giren vekiller arasında bu kişi yerini alamamıştır. Burada muhafazakar bir yaşam süren ve yoğunluklu olarak AKP'ye oy veren Kürt emekçilerini kazanma hedefinden kaynaklanan bir kaygının olduğ u açıktır. Ve burada yanlış bir tutum alınarak bu kaygı ile net bir tutum alınmamış ve toplumsal olarak ezilen bir kesim ile araya mesafe konulmuştur.

Riskli yaklaşımlara önlem alınmalı...
Diğ er bir konu adayların belirlenmesi sürecine ilişkindir. CHP'nin adaylıklar sürecinde göstermelik de olsa yaptığı ön seçimin, demokrasinin gerçek savunuculuğunu üstlenen bir parti tarafından gerçekleştirilmemesi sürecin HDP açısından çıkmazlarından biridir. Kitlelerin kendine güveninin arttığı, ortak akıl yürütme ile politika ürettiğ i bir süreçte "merkezden aday atama" usulüyle gerçekleştirilen aday belirleme bürokratik bir yaklaşımdır ve HDP çalışmasını yürütenler bunun olumsuz sonuçlarıyla sahada karşı karşıya kalmışlardır. Keza kimi yerlerde açıkça yalnızca oy kaygısı güdülen adayların nitelik açısından yetmezliklerini seçim çalışmalarına katılmayarak göstermiştir. Kimi adaylar ise Alevilere, LGBTİ ve kadınlara yönelik tutumları ile hedef olmalarına karşın ısrarla aday olmuş ve hatta bu isimlerden bazıları meclise milletvekili olarak girmişlerdir. Altan Tan, Dengir Mir Mehmet, Celal Doğan, Ferhan Ademhan vb. isimler bunlardan bazılarıdır.

Seçim sürecinde yaşanan diğ er bir çelişki de Türk bayrağı meselesidir. İlk olarak Muğla mitinginde kitlenin kendiliğ inden getirdiğ i Türk bayrağı ile oluşan atmosferden pragmatist bir şekilde yararlanmak isteyen HDP'li bir kesim, diğ er mitinglerde de bilinçli bir şekilde kitleye Türk bayrakları taşımış ve buradan "*Bizim Türk bayrağıyla sorumuz yok*" mesajı vermeye çalışmıştır. Yalnızca Kürt ulusuna değil; Ermeniler, Asur/Süryaniler, Nasturiler, Yakubiler vd. milliyet ve azınlıklardan milyonlarca kişiye soykırım, katliam ve asimilasyon uygulayan, zulmeden tekçi ve ırkçı zihniyetin dayandığı bayrağına yönelik bu yaklaşım kabul edilebilir değildir.

Bu süreçte öne çıkan diğ er bir konu, başta HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş olmak üzere birçok HDP'li tarafından dillendirilen "*Oy ve sandık namus-tur*" şeklindeki yaklaşımdır. Sokak muhalefetinden beslenen ve silahlı mücadelenin verildiğ i bir hatta ciddi bedeller ödeyerek bugüne gelen bir örgütün oy ve sandığı, zaten sorunlu bir kavram olan "namus" ile özdeşleştirmesi parlamentarizmin gelişmesine yol açan bir yaklaşımdır ve halk muhalefetini meclis ile sınırlandıracak bir pasifizme itme riskini içerisinde barındırır.

Son olarak bu sürece dair gördüğ ümüz önemli bir çelişki de din konusundaki yoğun vurgular ve tartışmalardır. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılması ve inanç konusunda tüm dinlere ve inançlara eşit mesafede hizmet veren özerk yapıların oluşturulmasını bizler de ilerici ve desteklenmesi gereken bir talep olarak görmekteyiz. Ancak yine yıllardır AKP'ye oy veren muhafazakar Kürt emekçilere dönük propagandanın bir parçası olarak din tartışmalarının bu eksenin dışında çoğ u defa Sünni bir dille gerçekleştirilmesi riskli bir durumdur. Uzun yıllardır Kürt hareketi ile arasına mesafe koyan Alevi kesimlerin ilk kez bu kadar güven duymaya başladığı bir dönemde bu dilin taşıdığı risk artmaktadır. Keza Altan Tan'ın seçimlerin hemen ardından kırıldığı pot, bu konudaki riske karşı alınması gereken önlemin aciliyetini de göstermektedir.

(Devam edecek)

Seçimlerde HDP'ye çalışan işçiye tehdit

H. Merkezi: 7 Haziran seçimleri ile yenilgiye uğrayan AKP bu süreci hazmedemeyerek etkin olduğu fabrikalarda, iş yerlerinde kendisinden olmayanları tehdit etmeye başladı. Rize'de Özgür Gelecek Gazetesi okuru olan Ali Kemal Gümüšoğlu 7 Haziran seçimlerinde HDP için çalıştığı gerekçesiyle iş yerinden tehditler aldığını belirtti.

Taşeron işçi olan Gümüšoğlu, Rize/Fındıklı'da çalıştığı iş yerinde her an atılabileceğini belirterek "HDP'nin çalışmalarına katıldığım için ve sandık görevlisi olduğumdan dolayı işten atılma tehditleri alıyorum" dedi.

Ethem'in yanında çınar ağacı boy verecek

Ankara: Gezi İsyanı sürecinde 1 Haziran günü polis kurşunuyla yaralanan ve 14 Haziran'da yaşamını yitiren **Ethem Sarısülük** mezarı başında anıldı.

Alinteri tarafından örgütlenen mezar anması için Ankara ve İstanbul'dan gelenler köy içinden mezarlığa bir yürüyüş gerçekleştirdi. Mezarlıkta yaşamını yitirenler şahsında saygı duruşunun ardından anma etkinliği Alinteri temsilcisinin konuşmasıyla başladı. Temsilci Ethem'in anmanın, onun ardından mücadeleyi nereye götürüp götürülmediğinin hesabının verilmesiyle olacağını vurguladı.

Alinteri temsilcisinin ardından Ethem'in annesi **Sayfi ana** duygulu bir konuşma yaptı. Sayfi ana oğlunun katili toprağa girmediği müddetçe rahat olamayacağını söyledi.

Mezar anmasına Ali İsmail Korkmaz'ın annesi **Emel Korkmaz** ile Ahmet Atakan'ın annesi **Emsal Atakan** da katıldı. Mezarlık anması Ethem için türküler söylenmesinin ve mezar başına çınar ağacının dikilmesinin ardından sonlandırıldı. Anmanın ardından aile tarafından Ethem için köyde yemek verildi. Anmaya **Dem-Yöm**, **Kaldıraç**, **Partizan** ve **YDG** de katıldı.

Ramazan sofralarına zam yağdı!

İstanbul: 17 Haziran günü başlayan Ramazan bir gün öncesinden Sünni inancından halkın kıldığı ilk teravih namazından sonra başladı.

Recep ayı ile başlayan, Şaban ayı ile devam eden ve Ramazan ayı ile son bulan üç ayların sonuncusu olan "on bir ayın sultanı" kabul ettiği bu ay egemenler açısından ise bu inancın istismar edilerek daha fazla kâra çevrildiği bir süreç olarak okunmaktadır.

Halkın bir ay boyunca oruç tuttuğu Ramazan ayı egemenler tarafından istismar edilmektedir.

Halkın daha fazla paylaşım, birlik ve beraberlik, yardımlaşma ve dayanışma, yaraları sarma, olarak ele aldığı Ramazan, bu sene de zamlarla karşılandı.

AKP'nin 13 yıllık iktidar sürecinde ağzından düşürmediği söylemlerin gerçek niteliği zamlarla bir kez daha açığa çıkmıştır.

Üstelik zamlar örneğin sadece ete değil, yoksul halkın sofrasına konulan her şeye yapıldı. Ramazan ayına 10 gün kala yoksul kesimin en çok tükettiği 30 gıda maddesinin fiyatı, geçen Ramazan ayına göre yüzde 100'lere hatta bazı ürünlerde yüzde 300'lere varan ölçüde zamlandı.

Geçen yıldan bu yıla kuru fasulyeye yüzde 101 zam yapıldı. Kırmızı mercimek yüzde 74, bulgur yüzde 29, pirinç yüzde 25, nohut yüzde 3 zam gördü.

Kahvaltı sofraları da fahiş zamdan nasibini aldı. Beyaz peynirin fiyatı yüzde 23, zeytinin yüzde 14 artarken en büyük zammı yüzde 26 ile yumurta gördü.

Çay fiyatı da yüzde 17 arttı. Dana eti geçen

Ramazan'a göre yüzde 11 artarken, patates yüzde 22 zam gördü. Makarnaya yüzde 18, kuru soğana da yüzde 12 zam yapıldı. Yoğurt ise yüzde 26 oranında zamlandı. Taze sebzeler içinde maydanoz zam şampiyonu oldu, maydanoz fiyatı bir yılda yüzde 131 arttı. Kabak yüzde 62 zamlanırken, salatalık yüzde 18, marul yüzde 16, çarliston biber yüzde 14, limon ve patlıcan yüzde 8 zam gördü. Domates fiyatı ise geçen yılki seviyesinde kaldı. Ramazan'ın zamlarla karşılanmasına, insanların Ramazan ayı ve bayramı için milyonlar harcama-sına karşılık bir direniş kültürü yaratmak ve pay-

laşımını artırmak için 3 yıldan bu yana gelenekselleşmiş olan yeryüzü sofrasının öncülüğünü yapan **Anti-Kapitalist Müslümanlar'ın sözcücülerinden Özgür Kıvanç** ile Yeryüzü Sofrası'nın kurulduğu ilk gün bir araya gelerek sohbet ettik.

- Yeryüzü Sofralarının nasıl bir anlamı var sizin için?

- Burada esas amaç bir direniş kültürü oluşturmaktır. Anadolu, Mezopotamya, Ortadoğu topraklarında yaşayan halkların kadim gelenek ve inançları üzerinden formüle etmek gerektiğini düşünüyorum. Bunun için Gezi'den sonrası Ramazan'a dek geldiği için böyle bir çağrı yapmıştık ve çok büyük de bir katılım olmuştu.

Burada temelde amaç, yani bu direniş kültürü oluşturmaktaki temel amaç, kapitalizmin özellikle şehirlerde insanların yaşamlarını iyice kontrol altına aldığı, onların her şeylerini biçimlendirdiği, sofrada parçaladığı, aynı sofrada bile bir araya getirmediği, misafirlerin insanlar için bir külfet olarak görüldüğü bir durum varken onları aynı sofrada eşitlemek. Helal kazançla kazandığı rızıklarını birbirleri ile paylaşmaları sağlamaya çalışmak, bunun öncülüğünü yapmak, aslında bu kültürel kodlarımızda bulunuyor ama bize şehir hayatında unutturuluyor, bizler bunun yeniden hatırlanmasını sağlamaya çalışıyoruz.

Özellikle bu kültürden, bu inançtan daha uzak yerlerde bunu var kılabilmek, görünür kılabilmeye çalışmaktır amacımız.

- Her Ramazan olduğu gibi bu Ramazan da zam yağdı, bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- AKP iktidarının bu topluma en büyük kazığı yoksul muhafazakâr kesimi tüketim

toplumu haline getirmesi oldu. İşte bu bahsettiğinin karşılığı Ramazan'dan önce yapılan zamlardır. Bu toplumda alıştırılan hali ile Ramazan da bir tüketim anlayışı ile hareket eder hale geldi.

Oysa tam tersine; paylaşım anlamı taşıyan, olabildiğince sade olma anlamı taşıyan, yoklukta eşitlenmeyi taşıyan bir şeyi bir tüketim havası, bir karnaval havası haline taşıyan bir anlayış hâkim kılındı. Bunlara ne yazık ki olmayan bir anlam yükleyerek başka bir anlayış yerleştirildi.

İnsanların normalde yemediği yemekleri, pastırma gibi yiyeceklerin yiyecekleri Ramazan'ın bir alan açtıkları düşündürdü, öyle değil aslında tam tersine tüketimden el çektikleri, yoklukta eşitlendikleri bir bayramdır.

Bizler insanların bu sofraları Anti-Kapitalist Müslümanların çağrılarını beklemeksizin kendi beldelerinde çağrı yaptıkları, kendilerinin öncülük ettikleri bir kültür haline getirmeleri istiyoruz. Özellikle şehirde yaşayan insanların bir araya gelmesi daha zor, yani köyde toprağa değen insan bir şekilde bir araya gelmektedir ancak şehirde insanlar sofraların öncülüğünü yapsın. Gerekirse bize ulaşsınlar, bizler sosyal medyada çağrılarını, duyurularını yaparız. Bu kapitalizme kafa tutacağımız bir direniş biçimi haline gelsin.

"Halkın yeryüzü sofraları özgürlüktür"

İstanbul: Anti-Kapitalist Müslümanların sosyal medya üzerinden yaptığı çağrı ile Taksim Tünel'de Yeryüzü Sofrası'nda bir araya gelindi. Gezi Direnişinin ardından başlayan Ramazan ayında Yeryüzü Sofraları ile iftar açma geleneği bu yıl da devam etti ve Yeryüzü Sofraları bu yılda Ramazan'ın ilk gününde açıldı.

18 Haziran'da Ramazan ayının başlamasıyla tutulan ilk oruçla birlikte, alternatif direniş kültürü ile paylaşım sofrasını açmak için İstanbul ve çeşitli ilçelerinde, Ankara Güvenpark'ta ve birçok ilde Yeryüzü Sofraları oluşturuldu.

Kolektivizm ile oyun özüne dönüyor!

İstanbul: Gezi İsyanı'nın belki en dikkat çekici özelliği kitlelerin yapabileme gücünü açığa çıkarmasıydı. İsyanın örgütlendiği her alanda bu yapabileme gücünün kolektivizm ile aşıldığı görülürken hiçbir yüzün yabancılığı olmadığı seçilebiliyor ve paylaşımın esas alındığı bu ortamlarda ortaya çıkan enerji ve düşünce devletin hiçbir gerici örgütlenmesine izin vermiyordu. İsyana birlikte Kadıköy'de örgütlenen ve endüstriyel spora karşı başlatılan Karşı Lig çalışmaları, İsyanın üzerinden 2 yıl geçmesine rağmen aynı hız ve coşkuyla devam ediyor. Kadıköy Gençlik Merkezi'nde Her Cumartesi-Pazar örgütledikleri çeşitli spor aktiviteleri ile **Karşı Lig** bu yıl da sezonunu tamamlıyor. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Karşı Lig'in turnuvasına giderek karşı Lig'i konuştuk.

- Kendinizi tanıtabilir misiniz?
- Safer Elmas Marmara Üniversitesi Spor Akademisi'nde çalışıyorum
- Bize biraz Karşı Lig ve ilkelelerinden bahsedebilir misiniz?

- Karşı Lig geçtiğimiz sezon kuruldu. Gezi sürecinden etkilenerek ortaya çıkan, oradan fikriyatı oluşan bir yapıdır. Bir arada futbolu gerçekleştirme çalışmamızdı. Bir arada derken kadın ve erkek aynı sahada oynayabiliyoruz. Başka cinsel yönelimli bireyleri de bu alanda çalışmalara katabiliyoruz. Burada farklı kesimlerin duyarlılıklarını ön plana çıkarmaya çalışıyoruz. Her şeyden önce biz sol sosyalist düşüncenin ifade ettiği düşünceleri burada futbol aracılığı ile yapıyoruz. Burada en önemli unsurlardan biri hakemin olmayışıdır. Sonuçta futbol endüstriyel olarak kuralları olan bir oyun. Aslında endüstriyelliğin olmadığı bir ortamda kurallara ihtiyaç duymazsın. Her şeyden önce bir yöneticiye ihtiyaç duymazsın. Çünkü endüstriyelliğin dışına çıkmak her şeyden önce bir aradalıktır, kolektivizmdir. Birçok yanlış fikriyattan arındırılmışlıktır. Bu kapsamda arkadaşının faul dediği bir ortamda

hakeme ihtiyaç duymazsın. Arkadaşın faul diyorsa zaten o fauldür. Bu mantıkta yeni bir futbol kültürünü yaratmaya çalışıyoruz. Bizim hep uzakta kaldığımız, uzaklaştırıldığımız bir kültürü oluşturmaya çalışıyoruz. Gerici ve cinsiyetçi bir alanda yaratılan bir kültürü reddedip yeni bir kültürü, çok lokal bir şekilde hayata geçirmeye çalışıyoruz. Burada çok lokal diyorum ve buranın altın önemle çizmek gerekir. Çünkü bu çok ciddi ve iddialı bir ortam değil ama başka alanlara taşınabilecek ve bunu genişletebilecek bir yapı değiliz.

- Karşı Lig sadece futbol üzerine mi kurulu?

- 2 yıldır sadece futbol üzerine bunu yapıyoruz. Ama neden sadece futbol; belki daha farklı branşlarda da yapılabilir. Ama neden futbol sorarsak; futbol özü itibari ile erkek egemen bir oyun. Erkek özellikleri olan agresiflik, şiddet, saldırganlık, güçlü olma gibi eğilimleri olan bir oyun futbol. Burada ise bunların tamamını reddetmeye çalışıyoruz. Yani diyebiliriz ki burada erkeklik hallerimizden arınmaya çalışıyoruz. Erkekler burada kendi muhasebelerini yapıyor ve bir özleştirme süreci başlatıyor. Bu noktada diyebiliriz ki bu çalışmayla biz burada oyunun iki öznesinin olduğunu anlatmaya çalışıyoruz. Futbolda iki rakip olsa bile oyunun öznesi her zaman kazanmaya daha çok yeltenen takımın figürleridir. Erkektir ama o da yenen takımın erkeğidir. Biz ise burada hem o erkekliliği ortadan kaldırmaya çalışıyoruz hem de bütün oyuncuların özne olduğu bir oyunu örgütlemeye çalışıyoruz. Bu çalışmalarımızda futbol bu açıdan önemli.

- Karşı Lig, çalışmalarında nelerin alternatifini koyuyor?

- Bizim karşı duruş dediğimiz, her şeyden önce endüstriyel olana karşı duruştur. Tüketmeye yönelik olmasıdır. Diğer en önemli bir nokta ise cinsiyetçiliğe karşı olmasıdır. Endüstriyelliğin en yoğun olduğu futbol ortamında cinsiyetçi küfürler, yaklaşımlar, müdahaleler

Ama neden futbol sorusunu sorarsak; futbol özü itibari ile erkek egemen bir oyun. Erkek özellikleri olan agresiflik, şiddet, saldırganlık, güçlü olma gibi eğilimleri olan bir oyun futbol. Burada ise bunların tamamını reddetmeye çalışıyoruz. Yani diyebiliriz ki burada erkeklik hallerimizden arınmaya çalışıyoruz.

var. Televizyon programlarından tutalım spikerlere; taraftarından tutalım antrenörüne, oyuncusuna kadar tüm refleksler çok cinsiyetçi. Burada bunları reddediyoruz. Bunun örnekleri de var. İlk zamanlarda her ne kadar sol sosyalist düşünceden gelse de birçok kişi küfür ediyordu. Bu cinsiyetçi yaklaşımlara müdahaleler oluyordu. Burada en önemli baskı ve denetim kadınlara aitti. Kadınların burada olması birçok yüzleşmeyi beraberinde getiriyor. Bu, şimdilik yavaş belki ama kadınların daha fazla burada bir araya gelmesi ile hızlanacaktır. Ve bu olmaya başlandı. Kadın takımları kuruldu. Mesela burada vegan takımı var ve diğer takımlar bu konudaki hassasiyetlerini örgütüyorlar. Bizim başımıza gelen bir örnek var. Fitnestan gelen gençler var ve arkadaşların protein alması gerekiyor. Biz de soyunma odasında bunu sorduk ve onlar da et yumurta dediler. Aynı odada ise vegan arkadaşlar vardı. Biz bu duruma zamanla müdahale ettik ve bu konularda gıda tüketimlerinden bahsederken vegan arkadaşların hassasiyetlerine dikkat ediyorlar.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Şunu belirtebilirim. Bu çalışma bahsettiğim gibi yerel bir çalışma. Biz burada sadece bir eğlence değil bir yüzleşme ortamı yaratıyoruz. Bu noktada buradaki başarımız aynı zamanda devrimciliğimizdeki başarımız ile ilgili. Yani demem o ki burada cinsiyetçi eğilimleri yok edip, kolektivizmi, oyunun özünü oluşturmak devrimcileşmekle ilgili bir şey. Bunu başarıyorsak devrimcileşiyoruz demektir. Başaramıyorsak devrimcileşemiyor olmakla birlikte gelmiş olduğumuz, beslendiğimiz kurum kuruluş ne varsa onun ideolojisini de sorgulamak gerekiyor.

Cömert'in katili yine serbest!

H. Merkezi: Gezi İsyanı döneminde, Antakya'nın Armutlu mahallesinde Gezi direnişçisi Abdullah Cömert'in ölümüne neden olan gaz fişegini ateşleyen polis **Ahmet Kuş'un** yargılandığı dava görüldü.

"Güvenlik" bahanesiyle Balıkesir'e taşınan davanın 4. duruşması, 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne yapıldı. Duruşma salonuna sadece Cömert ailesi, Gezi şehitleri aileleri Gülsüm Elvan, Emel Korkmaz ve Emsal Atakan ve avukatları alındı.

Cömert ailesinin avukatları "*Mahkemeyi yanıltañlar hakkında da işlem yapılmasını istiyoruz. Orada katledilen bir kuş değil, Abdullah Cömert'tir. Polis memuru hedef gözeterek ateş etmiştir ve Abdullah Cömert'i katletmiştir. Tutuklanmasını talep ediyoruz*" diye konuştu. Avukatlar polis Ahmet Kuş'un tutuklanmasını istedi.

Davada tutuksuz yargılanan polis Ahmet Kuş'un SEBGİS sistemiyle ifadesine başvuruldu. Cömert ailesinin avukatının talebini reddeden mahkeme, katil polis Ahmet Kuş'un tutuklanması talebini yine reddetti. Duruşma 9 Ekim'e ertelendi.

Berkin vurulduğu yerde anıldı

H. Merkezi: Gezi İsyanı'nda Okmeydanı'nda polisin attığı gaz bombası fişeginin başına isabet etmesi sonucu 269 gün boyunca komada kalan Berkin Elvan'ın vurulduğu gün olan 16 Haziran'da vurulduğu yerde anma yapıldı. Ailenin de çağrısıyla yapılan anma 11.30'da vurulduğu yere karanfil ve ekmeklerin bırakılmasıyla başladı.

İlk olarak sözü alan Berkin'in avukatı **Oya Aslan Elvan**'ın vurulduğu gün orada olan polislerin kimliklerinin tespit edilmesini istedi. Ardından sözü alan **Sami Elvan**, "*Bu memlekette ekmek almak, adalet istemek suç. Tek isteğimiz adaletin yerine gelmesi*" dedi. **Gülsüm Elvan** ise "*Sözün bittiği yerdeyiz. Berkin Erdoğan'ın itibarını sifıra indirdi*" dedi.

Vurulduğu yerde yapılan anmanın ardından Berkin Elvan'ın yattığı Feriköy Mezarlığı'na gidilerek burada da bir anma yapıldı.

özgür gelecek

Pêşeroja Azad

Tilîliyên serkeftinê li Girê Spî deng vedide!

Ma hûn jî dibihîsin, li Girê Spî tilîliyên serkeftinê deng vedide! Ev tilîlî, ya gelekî wisa ye ku li rastî zilm û qetlîamên DAIŞ'ê hatiye. Ew gelê ku çend roj beriya serkeftinê ji Girê Spî xelk digel gefên DAIŞ'ê û êrişên leşkerên Komara Tirkîyê hewl dida ku derbasî Tirkîyê bibe, îro vedigere Girê Spî û ji ber nemana zilmê bextewar in. Dewsa kenên kirêt ên çeteyên DAIŞ'ê, tilîliyên serkeftinê yên gelê Suriyê girt û gelê ku gefa kuştinê lê dihat xwarin azad bû. Serkeftinê careke din nîşanî Komara Tirkîyê û DAIŞ'ê da ku şerê mafdar ê bindestan dê bi ser keve û zalim dê têk biçin.

Me ev serkeftin li Kobaniyê jî dît!

Bêguman divê em bûyerên beriya serkeftina Girê Spî ji bîr nekin. Dema ku hêzên YPG/YPJ'yê li Kobaniyê meha Cotmeha sala borî çeteyên DAIŞ'ê rawestandî û paşê jî 25'ê meha rêbandanê DAIŞ'ê ji Kobaniyê hate derxistin, eşkere bû ku têkoşîna dij li DAIŞ'ê dê bidome. Serkeftina Kobaniyê di

raya giştî ya dinyayê û Tirkîyê de bû sembola wêrekî, hêz û bibiryariya hêzên YPG/YPJ'yê ya dij li DAIŞ'ê. Berxwedana bêsinor bi piştgiyariya gelan a ji bo YPG/YPJ'yê pêk hat, îradeya hevpar a bindestan li hember zilm û qetlîamê nîşan da. Serkeftina Girê Spî jî li deverê bû pêngaveke stratejîk.

Girê Spî ku ji par ve di destê DAIŞ'ê de bû, ji hêla çeteyan ve wek xala derbasbûnê dihat bikaranîn. Bi vê serkeftinê hêzên YPG/YPJ'ê rê li ber piştgirîgirtina DAIŞ'ê ji Komara Tirkîyê girt, kantonên Cezîre û Kobaniyê yek kir û destkefteke mezin ji bo şoreşa Rojavayê pêk hat.

Tirs kete dilê Komara Tirkîyê!

Kamyonên MIT'ê ku alîkarî dibirin DAIŞ'ê, ew çeteyên DAIŞ'ê yên ku xwe dispartin Komara Tirkîyê, hebûna nasnameyên bi rizamendiya Tirkîyê yên li ser çeteyên DAIŞ'iyên kuştî, daxuyaniya R. T. Erdoğan ên piştî hêzên

YPG/YPJ'yê deverên sînorî bi dest xistin ku digot "Sînorên me di metirsîyê de ne" hevkarîya Komara Tirkîyê û DAIŞ'ê bi awayekî zelal eşkere dîke û mirov şaş namîne bê ka çima bi serkeftina Girê Spî tirs ketiye dilê Komara Tirkîyê. Yên ku digotin "Kobaniyê îro sibê dê bikeve" vê carê jî ji ber "jîdestçûna sînoran" dest bi derewa jenosîdan kir.

Daxwazên Komara Tirkîyê ku li vî aliyê sînor li hember neteweya Kurd polîtîkayên zext û qetlîamê bi rê ve dibe û hewl dide li aliye din ê sînor jî bi hevkarîya DAIŞ'ê ve polîtîkayê bidomîne, pêk nehat, dest bi derewên wisa kir ku qaşo YPG li devera Girê Spîyê ku xwedî nasnameyêke pirneteweyî ye jenosîda etnikî pêk tîne. Gelê Suriyê yê ku piştî paqijbûna bajêr ji DAIŞ'ê hewl didin ku ji Kaniya Xezalan vegezin Girê Spî bersiva van derewan didin.

Belê, gelên Suriyeyê yên ku li Girê Spî dijîn dixwazin vegezin ser axa xwe. Dema ku vedigerin jî gazî li wan kesên ku ji tirsê DAIŞ'ê derbasî Tirkîyê bûne dikin: "Li vir

pirsgirêk tune ye, werin!"

"Hesaba wî kenî hat pirsîn!"

Di hejmara borî de me got ku "Hesaba wî kenî dê were pirsîn". Çend roj piştî belavbûna rojnameya me "hesaba wî kenî hat pirsîn". Lê belê ev hesab hîn neqediyaye. Piştî Kobaniyê pêkhatina serkeftina Girê Spî destpê têkçûna serdestan û nokere wan e.

Di destpêka vê têkçûnê de em bi bîr binin ku berxwedana li hember wan "bêsinor" e. Serhildana Cotmeha sala borî ya ku gel ber bi Kobaniyê herikî û sînor û teldirikên ku Komara Tirkîyê gelek girîngî dida pûç kir, ji bîr nekin! Ew serhildan rê li ber serkeftina li Girê Spî vekir.

Berxwedana bêsinor li Rojavayê bi têkoşîna Arîn, Paramaz, Sarya, Bedrettin, Mahir û hevrêyên wan ji bo paqijkirina deverê ji DAIŞ'ê û pirsîna hesaba her dilopeke xwîna ku hevkarîya DAIŞ'ê ango Komara Tirkîyê rijandiye bilind dibe û dê bilind bibe!